

**Tymczasowe wytyczne administracyjne
dotyczące
Europejskiego Systemu Wiążącej Informacji Taryfowej
(EBTI) i jego działania
(obowiązujące od 1 maja 2016 r.)**

KOMISJA EUROPEJSKA

DYREKCJA GENERALNA

DS. PODATKÓW I UNII CELNEJ

Polityka Celna, Prawodawstwo, Taryfa

Nomenklatura scalona, klasyfikacja taryfowa, TARIC oraz integracja środków handlowych

Bruksela, dnia 15 kwietnia 2016 r.

Taxud.A.4/AV D (2016) 2263388

Przedmiot: Tymczasowe wytyczne administracyjne dotyczące Europejskiego Systemu Wiążącej Informacji Taryfowej (EBTI) i jego działania (obowiązujące od 1 maja 2016 r.)

W związku z wejściem w życie rozporządzenia (UE) nr 952/2013 wytyczne administracyjne dotyczące Europejskiego Systemu Wiążącej Informacji Taryfowej (EBTI) i jego działania musiały zostać poddane przeglądowi.

W ramach Programu CUSTOMS 2020 została powołana Grupa projektowa, aby pomóc służbom Komisji w zredagowaniu tymczasowych wytycznych, które stałyby się obowiązujące od 1 maja 2016 r., i skoncentrowaniu się na głównych zmianach w procesie wiążącej informacji taryfowej (WIT), wynikających z unijnego kodeksu celnego (UKC).

Treść niniejszego dokumentu odzwierciedla wyniki dyskusji z państwami członkowskimi.

Zastrzeżenie prawne

Należy podkreślić, że niniejszy dokument nie stanowi prawnie wiążącego aktu i ma charakter wyjaśniający. Przepisy prawa celnego są nadrzędne w stosunku do treści niniejszego dokumentu i powinny być zawsze sprawdzane. Za autentyczne teksty instrumentów prawnych UE uznaje się teksty publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Oprócz niniejszego dokumentu mogą istnieć również instrukcje krajowe lub noty wyjaśniające.

Spis treści

Zastrzeżenie prawne	Strona 3
Spis treści	Strona 4
Słowniczek skrótów i terminów	Strona 6
1. Cele wytycznych	Strona 10
2. Wprowadzenie	Strona 10
3. Faza przed wnioskiem	Strona 11
4. Wniosek o WIT	Strona 12
„Wnioskodawca” (pole 1) / „Posiadacz” (pole 2)	Strona 13
„Przedstawiciel” (pole 3)	Strona 14
„Opis towaru” (pole 8)	Strona 15
„Inne wnioski o WIT i inne posiadane WIT” (pole 11)	Strona 15
„WIT wydane innym posiadaczom” (pole 12)	Strona 16
5. Konsultacja bazy danych EBTI	Strona 17
6. Postępowanie z odmiennymi zdaniem co do klasyfikacji	Strona 19
7. Wydawanie WIT	Strona 21
7.1 Stadia wydawania	Strona 21
7.2 Rola laboratoriów	Strona 22
7.3 Sporządzanie WIT	Strona 22
7.3.1 Opis towarów	Strona 23
7.3.2 Uzasadnienie klasyfikacji	Strona 25
7.3.3 Poufność	Strona 25
7.3.4 „Indeksacja” (dodawanie słów kluczowych)	Strona 27
7.3.5 Obrazy	Strona 27
7.4 Wydanie decyzji WIT	Strona 30
8. Rozbieżne decyzje WIT	Strona 31
9. Charakter prawny WIT	Strona 32
10. Unieważnienie decyzji WIT (<i>ex tunc</i>)	Strona 34

11. Decyzje WIT, które utraciły ważność lub zostały cofnięte (<i>ex nunc</i>) ..	Strona 34
12. Okres przedłużonego użycia (<i>period of grace</i>)	Strona 35
13. Rola sądów krajowych	Strona 38
14. Lista kontrolna (<i>checklist</i>)	Strona 38

Załączniki:

Załącznik 1 Główne zmiany w procesie WIT wynikające z unijnego kodeksu celnego.. ..	Strona 39
---	-----------

Załącznik 2 Przegląd terminów związanych z procesem WIT	Strona 40
---	-----------

Załącznik 3 Wykaz kodów nieważności i ich znaczenie	Strona 43
---	-----------

Załącznik 4 Tabela korelacji między WKC a UKC oraz aktami delegowanymi i wykonawczymi do niego.. .. .	Strona 44
---	-----------

Słowniczek terminów i skrótów dotyczących EBTI

Art.	Skrót oznaczający artykuł lub artykuły
Wiążąca informacja taryfowa (WIT)	Wiążąca informacja taryfowa jest decyzją wydaną przez administrację celną, która jest wiążąca dla administracji celnych wszystkich państw członkowskich oraz dla posiadacza decyzji.
Kupowanie WIT (<i>BTI shopping</i>)	Kupowanie WIT jest terminem używanym w odniesieniu do nielegalnych praktyk polegających na składaniu więcej niż jednego wniosku dla tego samego towaru, zazwyczaj w administracjach celnych różnych państw członkowskich.
CN	Nomenklatura scalona lub CN jest nomenklaturą klasyfikacji celnej towarów UE (rozporządzenie Rady 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r.). Jest ona oparta na Systemie Zharmonizowanym. Wszystkie towary przywożone lub wywożone muszą być klasyfikowane zgodnie z CN. Kod CN ma 8 cyfr.
Nazwa handlowa	Nazwa handlowa oznacza nazwę, pod jaką towary są znane w obrocie handlowym. Nazwa handlowa w decyzji WIT jest informacją poufną.
Wspólna Taryfa Celna (WTC)	WTC jest taryfą stosowaną przez 28 państw członkowskich UE, stąd jej nazwa.
Unia celna	Unia celna powstaje wówczas, gdy blok krajów tworzy między sobą strefę wolnego handlu i stosuje wspólną taryfę w handlu zewnętrznym. Unia Europejska jest unią celną.
RD	Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r.

DDS	System rozpowszechniania danych lub DDS (Data Distribution System) jest nazwą nadaną publicznej bazie danych, w której przechowywane są wszystkie ważne decyzje WIT i która może być sprawdzana przez publiczność. Poufna informacja zawarta w decyzjach WIT nie jest pokazywana w DDS.
EBTI	EBTI jest skrótem używanym dla określenia europejskiej wiążącej informacji taryfowej oraz odnosi się do systemu, poprzez który składa się wnioski o wydanie WIT oraz wydaje się decyzje WIT. Zob. również WIT powyżej.
UE	Unia Europejska, dawniej znana jako Wspólnota Europejska, składająca się z 28 państw członkowskich.
Noty wyjaśniające	Zarówno HS, jak i CN są rozszerzone o noty wyjaśniające, które – mimo że nie są prawnie wiążące – są uważane za pomoce do klasyfikowania towarów w obu nomenklaturach.
HS	HS jest skrótem używanym dla Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów (znanego także jako System Zharmonizowany). CN jest oparta na nomenklaturze HS. Decyzje WIT nie są wydawane dla kodów HS.
RW	Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z 24 listopada 2015 r.
Dz.U.	Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej
Rozp.	Skrót oznaczający rozporządzenie.
TARIC	TARIC, czyli zintegrowana Taryfa Unii Europejskiej jest wielojęzyczną bazą danych, w której zostały zintegrowane wszystkie środki odnoszące się do taryfy celnej, prawodawstwa handlowego i rolnego UE. Kod TARIC ma 10 cyfr.

Klasyfikacja taryfowa	Wszystkie towary przywożone lub wywożone muszą być klasyfikowane w Nomenklaturze scalonej. Klasyfikacja taryfowa określa stawki celne i wszelkie inne należności celne (np. cła antydumpingowe) związane z towarami. Zgodnie z art. 56 UKC podstawą należności celnych przywózowych i wywózowych jest Wspólna Taryfa Celna.
Kod taryfowy	Do wszystkich towarów, zarówno przywożonych do UE, jak i wywożonych z UE, musi zostać przypisany kod taryfowy. Postępowanie z towarami zależy od kodu Taryfy i przedsiębiorca może oszacować wszelkie cła lub inne należności, które mogą zostać nałożone na towar. Kody taryfowe przypisane są do towarów na podstawie ich obiektywnych cech i są określone we Wspólnej Taryfie Celnej.
PRD	Przejściowe rozporządzenie delegowane (rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/341 z 17 grudnia 2015 r.)
UKC	Unijny kodeks celny, następca Wspólnotowego kodeksu celnego (WKC). Wszedł w życie w 1 maja 2016 r. (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z 9 października 2013 r. ustanawiające kodeks celny).

1. CELE WYTYCZNYCH

Wytyczne dotyczące Europejskiego Systemu Wiążącej Informacji Taryfowej (EBTI) i jego działania, mimo iż nie są prawnie wiążące, służą następującym celom:

- zapewniają organom celnym oraz przedsiębiorcom ogólne informacje na temat procesu wydawania decyzji WIT w ramach systemu EBTI;
- przyczyniają się do harmonizacji praktyk krajowych w obszarze wiążącej informacji taryfowej; oraz
- dostarczają organom celnym wskazówek, jak sporządzić i wydać WIT, jak zapobiec zjawisku kupowania WIT (tzw. *BTI shopping*), tj. wyszukiwaniu najbardziej korzystnej WIT, oraz jak postępować w przypadku rozbieżności zdań i z odwołaniami.

2. WPROWADZENIE

Unia Europejska (UE) jest nie tylko unią gospodarczą, ale również unią celną, która zapewnia równe traktowanie przedsiębiorców w ich kontaktach z organami celnymi państw członkowskich. Mając to na uwadze, organy celne są prawnie zobowiązane do stosowania przepisów prawa celnego w sposób jednolity. Przy braku takiej jednolitości przedsiębiorcy nie byłiby pewni, jakiej wysokości należności muszą uiścić, gdyż potencjalnie różniłyby się one w poszczególnych państwach członkowskich. Potencjalnie mogłoby to prowadzić do sytuacji, w której towary byłyby przywożone z państw trzecich poprzez państwo członkowskie, stosujące najniższą – lub zerową – stawkę celną, a następnie korzystałyby z zasady swobodnego obrotu w UE. Artykuł 28¹ Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący swobodnego przepływu towarów między państwami członkowskimi, wyraźnie przewiduje przyjęcie „wspólnej taryfy celnej w stosunkach z państwami trzecimi”.

Nomenklatura celna (tj. odpowiednio Nomenklatura scalona lub TARIC), która stanowi część Wspólnej Taryfy Celnej (WTC)², jest stosowana także do celów innych niż pobieranie ceł. Cele te obejmują gromadzenie zewnętrznych statystyk handlowych, identyfikację produktów podlegających ograniczeniom w przywozie i wywozie, identyfikację produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe lub pomoc w produkcji, definiowanie produktów podlegających akcyzie lub obniżonym stawkom podatku VAT, jak również określanie reguł pochodzenia itp.

Jest zatem oczywiste, że klasyfikacja oraz jednolita interpretacja i stosowanie nomenklatur celnych odgrywają kluczową rolę w handlu międzynarodowym.

Europejski System Wiążącej Informacji Taryfowej (EBTI) został wprowadzony w celu zapewnienia podmiotom gospodarczym pewności prawnej przy kalkulacji cen operacji przywozu lub wywozu, ułatwienia pracy administracji celnej oraz zapewnienia bardziej jednolitego stosowania Wspólnej Taryfy Celnej.

Od czasu wprowadzenia WIT w 1991 r. liczba wydawanych corocznie decyzji WIT stale wzrasta tak, że pod koniec 2015 r. w bazie danych EBTI zgromadzono więcej niż ćwierć miliona ważnych decyzji WIT. Wszystkie wnioski o wydanie WIT oraz decyzje WIT przechowywane są

¹ Wersja skonsolidowana Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dz.U. C 326 z 26.10.2012, s. 47.

² Art. 56 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 10 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 29).

w bazie danych (w niniejszym dokumencie „baza danych EBTT”) zarządzanej przez Komisję Europejską.

Wszystkie ważne decyzje WIT są dostępne do publicznej konsultacji na stronie internetowej (DDS) Dyrekcji Generalnej ds. Podatków i Unii Celnej (dalej „DG TAXUD”) pod następującym adresem:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/customs/customs_duties/tariff_aspects/classification_goods/index_en.htm

Wyjaśnienie pojęcia bazy danych DDS znajduje się w słowniczku skrótów i terminów na początku wytycznych.

W związku z wejściem w życie unijnego kodeksu celnego³ (dalej „UKC”) 1 maja 2016 r. należy dokonać przeglądu wytycznych administracyjnych w zakresie różnych procedur i etapów wydawania decyzji WIT w świetle szeregu nowych zobowiązań prawnych nałożonych na mocy UKC zarówno na administrację celną, jak i podmioty gospodarcze. Niniejsze wytyczne obowiązują od 1 maja 2016 r. do odwołania.

Dla wygody użytkowników do niniejszych wytycznych dołączono kilka załączników ze względu na radykalne zmiany w prawodawstwie oraz wdrożenie nowych przepisów ustawowych związanych z rozpatrywaniem wniosków o wydanie WIT, wydawaniem decyzji oraz nakładaniem obowiązków prawnych na wnioskodawców i posiadaczy. Wśród nich znajduje się krótki przegląd najważniejszych zmian wprowadzonych 1 maja 2016 r. oraz szereg tabel korelacji między Wspólnotowym kodeksem celnym a unijnym kodeksem celnym, aby pomóc urzędnikom i przedsiębiorcom oswoić się z nowymi przepisami prawnymi.

Procedury i etapy dotyczące wydawania decyzji WIT można podsumować następująco:

- faza przed złożeniem wniosku;
- wniosek o WIT;
- konsultacja w bazie danych EBTI;
- postępowanie z odmiennymi zdaniem co do klasyfikacji;
- wydawanie WIT;
- postępowanie z rozbieżnymi decyzjami WIT;
- unieważnienie decyzji WIT;
- utrata ważności decyzji WIT lub jej cofnięcie; oraz
- procedury odwoławcze, w tym rola sądów krajowych.

3. FAZA PRZED ZŁOŻENIEM WNIOSKU

Art. 14 UKC zobowiązuje organy celne do udzielania informacji dotyczących stosowania przepisów prawa celnego, w tym klasyfikacji towarów. Tego rodzaju informacja jest jednak prawnie wiążąca jedynie wówczas, gdy udzielono jej w ramach systemu EBTI. Wiążący charakter ważnych decyzji WIT polega na tym, że wszystkie ważne decyzje WIT są w całości wiążące zarówno dla administracji celnych, jak i dla posiadacza decyzji.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 10 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013) i związane z nim rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 (Dz.U. L 343 z 29.12.2015) oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 (Dz.U. L 343 z 29.12.2015). W niniejszych wytycznych wzięto również pod uwagę rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/341 (Dz.U. L 69 z 15.3.2016) określające przepisy przejściowe oraz wymogi dotyczące danych, które mają być stosowane w odniesieniu do WIT do czasu uaktualnienia systemu EBTI, zgodnie z programem prac związanych z unijnym kodeksem celnym (decyzja wykonawcza Komisji 2014/255/UE – Dz.U. L 134 z 7.5.2014 – aktualnie w trakcie nowelizacji).

W przypadku udzielania nieformalnych porad poza systemem EBTI zaleca się prowadzenie ich ewidencji. Jest również ważne, by odbiorca takiej nieformalnej porady był świadomy jej niewiążącego charakteru. Pewność prawna co do klasyfikacji taryfowej może być uzyskana jedynie w drodze decyzji WIT.

Zgodnie z przepisami **art. 52 UKC** administracje celne nie pobierają opłat za wykonywanie innych działań służb celnych przeprowadzanych w urzędowych godzinach pracy administracji.

Organy celne nie pobierają opłat za wydanie decyzji WIT, jednak zgodnie z **art. 52 ust. 2 lit. b)** mogą nałożyć opłaty lub odebrać koszty odnoszące się do analiz lub ekspertyz dotyczących towarów oraz opłat pocztowych za zwrot towarów do wnioskodawcy.

Opłaty mogą być również nakładane, jeśli wnioskodawca zażąda od administracji celnej przetłumaczenia dokumentacji na język państwa członkowskiego. Tłumaczenia powinny być wykonywane jedynie na żądanie wnioskodawcy. Jeśli wnioskodawca nie dostarczy tłumaczenia lub nie wystąpi do organu celnego z wnioskiem o tłumaczenie, wniosek o wydanie decyzji nie powinien zostać przyjęty z powodu braku wymaganych informacji.

Organy celne mogą przyjmować wszelkie dokumenty i informacje towarzyszące wnioskowi lub uzupełniające go w języku dla nich akceptowalnym lub mogą wymagać częściowego lub całkowitego przetłumaczenia tych dokumentów lub informacji na taki język, zgodnie z ich krajowymi przepisami prawnymi, regulacjami lub praktyką administracyjną.

4. WNIOSEK O WIT

Wnioski o wydanie WIT muszą być składane na formularzu wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej określonym w załączniku 2 do przejściowego rozporządzenia delegowanego⁴ (PRD). Formularz wniosku musi być prawidłowo wypełniony zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa oraz „Ogólnymi informacjami dotyczącymi wypełnienia wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej”⁵, które są dostępne na stronie internetowej DG TAXUD.

Ponieważ w prawodawstwie nie opracowano żadnych szczegółowych warunków pozwalających na wnioskowanie o decyzję WIT przez kilka osób lub podjęcia takiej decyzji w stosunku do kilku osób, powyższy przepis nie ma skutku praktycznego w odniesieniu do WIT (**art. 22 ust. 1 akapit drugi UKC**).

Należy zachęcać wnioskodawców, aby podawali we wniosku swój numer EORI.

Wniosek o wydanie WIT powinien odnosić się do jednego produktu. Towary, które mają podobne cechy, mogą być uznane za jeden produkt pod warunkiem, że wszelkie różnice są nieistotne dla celów ustalenia ich klasyfikacji taryfowej, na przykład donice z terakoty o różnych wymiarach. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-199/09⁶ orzekł, co oznacza wyrażenie „jeden rodzaj towarów”. (**art. 16 ust. 2 RW**)

Należy podkreślić, że **odpowiedzialnością wnioskodawcy jest dostarczenie wszystkich informacji koniecznych, aby zaklasyfikować towary.**

⁴ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/341 w odniesieniu do przepisów przejściowych dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego w okresie, gdy nie działają jeszcze odpowiednie systemy teleinformatyczne, i zmieniające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 (Dz.U. L 69 z 15.3.2016).

⁵ http://ec.europa.eu/taxation_customs/customs/customs_duties/tariff_aspects/classification_goods/index_en.htm

⁶ Wyrok Trybunału z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie C-199/09 Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests.

Wniosek o wydanie WIT zawiera 13 pól (zarówno obowiązkowych, jak i fakultatywnych), które wnioskodawca powinien wypełnić. Poza imieniem, nazwiskiem i adresem wnioskodawcy oraz posiadacza WIT (którzy są tą samą osobą, ponieważ po wydaniu decyzji, wnioskodawca staje się posiadaczem) muszą być dostarczone lub wskazane (odpowiednio) następujące informacje:

- nomenklatura celna, w której ma być wydana decyzja;
- szczegółowy opis towarów, włącznie z ich opisem fizycznym, opisem ich funkcji, składu, cech charakterystycznych oraz, w stosownych przypadkach, procesu ich produkcji;
- informacje dodatkowe, np. próbki, fotografie, plany, katalogi itp., które mogą być organom celnym pomocne w określaniu klasyfikacji;
- klasyfikacja taryfowa przewidywana przez wnioskodawcę;
- szczegóły, które należy traktować jako poufne;
- czy wnioskodawca już wnioskował o wydanie decyzji WIT lub jest posiadaczem ważnej decyzji WIT dotyczącej identycznych lub podobnych towarów w UE;
- czy, zgodnie z wiedzą wnioskodawcy, w UE wydano już wcześniej decyzję WIT dotyczącą identycznych lub podobnych towarów;
- akceptacja przez wnioskodawcę faktu, że dostarczone informacje są przechowywane w bazie danych EBTI, a informacje niemające charakteru poufnego zostaną podane do wiadomości publicznej za pośrednictwem internetu.

W odniesieniu do różnych pól wniosku o wydanie WIT administracje celne powinny zwrócić szczególną uwagę na następujące punkty:

- **„Wnioskodawca” (pole 1) / „Posiadacz” (pole 2):**
Wnioskodawca składający wniosek o decyzję WIT staje się automatycznie posiadaczem tej decyzji. Wszyscy wnioskodawcy muszą posiadać numer EORI i należy ich zachęcać, aby podawali ten numer we wnioskach.

Wniosek o decyzję WIT należy składać do właściwego organu celnego w państwie członkowskim, w którym wnioskodawca ma siedzibę, lub do organu celnego państwa członkowskiego, w którym decyzja WIT będzie wykorzystywana. Przedsiębiorstwa (wielonarodowe) mogą niekiedy decydować się na scentralizowanie operacji przywozu/wywozu w miejscu, które znajduje się w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym mają siedzibę. **(art. 19 ust. 1 RD)**

Państwo członkowskie, które otrzymuje wniosek od wnioskodawcy/posiadacza z siedzibą w innym państwie członkowskim, powiadamia to państwo członkowskie w ciągu 7 dni od dnia przyjęcia wniosku. Państwo członkowskie, które otrzyma powiadomienie, ma maksymalnie 30 dni, licząc od dnia powiadomienia, na przekazanie wszelkich informacji, które uzna za istotne dla rozpatrzenia wniosku. Jeśli państwo członkowskie, które otrzymało wniosek, nie otrzyma w wyznaczonym terminie odpowiedzi na powiadomienie przesłane innemu państwu członkowskiemu, może ono przystąpić do rozpatrywania wniosku. **(art. 16 ust. 1 RW)**

Wnioski mogą być również składane przez przedsiębiorców, którzy mają siedzibę poza obszarem UE. W takim przypadku wnioski należy składać do właściwego organu celnego, który przypisał wnioskodawcy numer EORI.

Otrzymując wniosek o wydanie WIT od wnioskodawcy/posiadacza mającego swoją siedzibę w innym państwie członkowskim, organy celne powinny mieć jednak świadomość ryzyka zjawiska kupowania WIT⁷. Obowiązkowe jest zatem sprawdzenie w bazie danych, czy ten sam wnioskodawca/posiadacz nie składał już wniosku i nie otrzymał decyzji WIT w odniesieniu do identycznych lub podobnych towarów również w innym państwie członkowskim. Ponadto, o otrzymaniu wniosku powinno zawsze być informowane państwo członkowskie, w którym wnioskodawca/posiadacz ma siedzibę.

W okresie przejściowym rozpoczynającym się 1 maja 2016 r. dostępne będą tylko wnioski o wydanie WIT sprzed ustanowienia UKC, co potrwa do czasu uruchomienia odpowiednich systemów elektronicznych, kiedy to udostępnione zostanie specjalne miejsce na rejestrowanie przeszukiwań bazy danych EBTI. W związku z tym, aby administracje państw członkowskich mogły wywiązać się z obowiązku rejestrowania takich przeszukiwań, zaleca się im, aby do tego celu posłużyły się polem „Do użytku służbowego”. Wymagany minimalny zakres informacji obejmuje numery rejestracyjne decyzji WIT (zarówno ważnych, jak i nieważnych), na których opierała się administracja podczas wydawania decyzji WIT.

- **„Przedstawiciel” (pole 3)**

Każdy przedsiębiorca ma prawo do wyznaczenia innej strony, by reprezentowała go w kontaktach z organami celnymi. Istnieją jednak pewne kryteria i obowiązki, które muszą spełniać osoby pełniące tę rolę (**art. 18 ust. 1 UKC**).

Przedstawiciele celni muszą mieć siedzibę na obszarze UE, a każde państwo członkowskie może określić warunki, na których przedstawiciel celny może świadczyć usługi na terytorium, na którym ma siedzibę (**art. 18 ust. 2 i 3 UKC**).

Przedstawiciel celny może jednak świadczyć usługi w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym ma siedzibę, pod warunkiem że spełnia on warunki określone w art. 39 lit. a)-d) (włącznie) UKC (**art. 18 ust. 4 UKC**).

Przedstawicielstwo może być pośrednie lub bezpośrednie. Przedstawicielstwo bezpośrednie oznacza, że przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz innej osoby, tj. wnioskodawcy/posiadacza. Przedstawicielstwo pośrednie oznacza, że przedstawiciel celny działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby, tj. wnioskodawcy/posiadacza (**art. 18 ust. 1 UKC**).

Osoba, która nie zgłosi faktu wykonywania działalności w charakterze przedstawiciela celnego, lub osoba, która zgłasza, że działa w charakterze przedstawiciela, nie mając do tego pełnomocnictwa, jest traktowana jako osoba działająca we własnym imieniu i na własną rzecz (**art. 19 ust. 1 UKC**).

W przypadkach, w których przedstawiciel świadczy usługi, organy celne mają prawo żądania dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa od każdej osoby podającej się za przedstawiciela celnego działającego na rzecz wnioskodawcy/posiadacza. Jeśli osoba taka nie spełnia warunków ustawowych, jest uważana za osobę działającą na własną rzecz (**art. 19 ust. 1 UKC**).

- **„Opis towaru” (pole 8)**

Jako że istnieje związek pomiędzy WIT a zgłaszanymi towarami, opis musi umożliwiać prawidłową identyfikację klasyfikowanych towarów. Przytoczenie tekstu z nomenklatury jest dozwolone wyłącznie w szczególnych przypadkach, gdy podany cytat w pełni odpowiada opisowi produktu i dostarcza wszystkich wymaganych informacji do zaklasyfikowania produktu. W przypadku większości towarów, poza samym wskazaniem, co to są za towary, wnioskodawca powinien także podać informacje dotyczące ich cech fizycznych, funkcji lub zastosowania, składu towarów oraz opisać ich cechy, np. wielkość, kolor, opakowanie lub inne właściwości, a także proces produkcji, w przypadkach, w których jest to stosowne, i pomoże organom celnym w identyfikacji towarów. (Zob. sekcja 7.3.1.)

Jeżeli brakuje któregokolwiek z powyższych elementów lub jeżeli jest on niewystarczająco opisany, a organ celny uzna go za niezbędny do ustalenia klasyfikacji towarów lub jeżeli wymagane są dodatkowe informacje, organ celny musi zażądać od **wnioskodawcy dostarczenia brakujących informacji w rozsądnym terminie, który nie powinien przekraczać 30 dni**. Jeżeli wnioskodawca nie przekazuje żądanych informacji w wyznaczonym terminie, wniosek nie zostanie przyjęty, a wnioskodawcę informuje się o tym fakcie. **Wniosek należy jednak wprowadzić do bazy danych EBTI (art. 12 ust. 2 RW)**.

Niniejsze pole nie powinno zawierać żadnych informacji poufnych, jak np. nazwa handlowa. Takie informacje, np. nazwy handlowe, numer artykułu itp., należy wpisywać w polu 9 pt. „Nazwa handlowa”.

- **„Inne wnioski o WIT i inne posiadane decyzje WIT” (pole 11):**

Wnioskodawca musi wskazać, czy składał wniosek o WIT lub jest w posiadaniu jakiegokolwiek decyzji WIT wydanej dla identycznych lub podobnych produktów. Zwłaszcza od przedsiębiorstw wielonarodowych oczekuje się, że będą one wiedziały o WIT wydanych ich przedsiębiorstwom powiązanym.

Pole 11 dotyczy jedynie wniosków lub decyzji WIT posiadanych przez wnioskodawcę ubiegającego się o wydanie decyzji WIT lub jej przyszłego posiadacza. Decyzji WIT wydanych innym przedsiębiorcom niż przedsiębiorca składający wniosek dotyczy natomiast pole 12.

Jeśli organ administracji stwierdzi, że wnioskodawca złożył inny wniosek o WIT dla tego samego produktu w innym państwie członkowskim, skontaktuje się z tym państwem w terminie siedmiu dni od dnia przyjęcia wniosku w celu ustalenia, które z państw ma wydać WIT. Co do zasady sprawa będzie rozpatrywana przez państwo członkowskie, które otrzymało wniosek jako pierwsze, jednak w wyjątkowych okolicznościach można wziąć pod uwagę inne elementy, np. miejsce, w którym posiadacz ma siedzibę, państwo członkowskie, w którym decyzja WIT będzie wykorzystywana, oraz język wniosku. Państwo członkowskie, do którego zwrócono się z zapytaniem, powinno przekazać państwu członkowskiemu, które wystąpiło z zapytaniem, wszystkie istotne informacje niezwłocznie, a najpóźniej w terminie 30 dni od dnia otrzymania zapytania (**art. 16 ust. 1 RW**).

Zainteresowane państwo członkowskie powinno zachować rejestr wszystkich takich kontaktów. Wskazane jest, by zachowywać takie rejestry przez okres co najmniej trzech lat od upływu terminu ważności decyzji WIT, której dotyczą (**art. 13 RW**).

Państwo członkowskie, do którego zwrócono się z zapytaniem, powinno niezwłocznie odpowiedzieć państwu członkowskiemu, które wystąpiło z zapytaniem, jednak nie później niż w ciągu 30 dni od daty nawiązania kontaktu. Jeśli państwo członkowskie nie otrzyma odpowiedzi na zapytanie w tym terminie, państwo członkowskie, które otrzymało wniosek, może przystąpić do jego rozpatrywania (**art. 16 RW**).

Jeśli w wyniku kontaktów między państwami członkowskimi okaże się, że wnioskodawca złożył wniosek o decyzję WIT lub ją otrzymał, powinien zostać poinformowany, że organy celne nie wydadzą decyzji WIT, a wnioskodawca, jeżeli posiada już ważną decyzję WIT, powinien ją wykorzystać. W każdym wypadku należy wprowadzić wniosek do bazy danych EBTI (**art. 33 ust. 1 lit. a UKC**).

- **„WIT wydane innym posiadaczom” (pole 12):**

W tym polu wnioskodawca powinien wskazać wszystkie znane mu decyzje WIT wydane innym posiadaczom w odniesieniu do identycznych lub podobnych towarów. Taka informacja dostępna jest dla przedsiębiorców w bazie danych DDS. Należy jednak pamiętać, że mimo iż decyzje WIT dla podobnych towarów mogły zostać wydane, przedsiębiorcy mogą w rzeczywistości nic o nich nie wiedzieć lub nie być w stanie ich znaleźć, przeszukując bazę danych. W związku z tym informacja wpisana w tym polu nie powinna zazwyczaj stanowić powodu odmowy przyjęcia wniosku o wydanie WIT lub unieważnienia decyzji WIT.

Po złożeniu wniosku i ustaleniu, że wszystkie obowiązkowe pola zostały wypełnione, **wniosek należy niezwłocznie wprowadzić do bazy danych EBTI, co nie oznacza jednak, że został on formalnie przyjęty.**

Ramy prawne wydania decyzji WIT regulują przepisy prawa. Z chwilą, gdy administracja celna uzyska wszystkie elementy wymagane do określenia klasyfikacji taryfowej, musi niezwłocznie, najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wniosku, poinformować wnioskodawcę, że jego wniosek został formalnie przyjęty oraz podać datę, od której liczy się bieg terminu na wydanie decyzji (**art. 22 ust. 2 UKC**).

Decyzja WIT powinna zostać wydana nie później niż w terminie 120 dni od daty przyjęcia wniosku. Jeśli organy celne nie są w stanie wydać decyzji w wyznaczonym terminie, powinny powiadomić o tym wnioskodawcę przed upływem 120 dni, licząc od daty rozpoczęcia biegu terminu. W powiadomieniu należy podać przyczynę opóźnienia oraz powiadomić wnioskodawcę o dodatkowym okresie, który organy celne uznają za niezbędny do wydania decyzji WIT. Jeżeli nie przewidziano inaczej, dodatkowy okres nie przekracza 30 dni (**art. 22 ust. 3 UKC**).

Przy wprowadzaniu wniosku do bazy danych EBTI zaleca się załączenie obrazów towarów, aby zmniejszyć ryzyko wydania rozbieżnych WIT. Obrazy odgrywają także istotną rolę w zwalczaniu kupowania WIT. Nie ma obowiązku załączania do decyzji WIT obrazów załączonych do wniosku WIT, jest to jednak zalecane, chyba że istnieją powody, żeby tego nie robić.

Składając wniosek o wydanie decyzji dotyczącej przepisów prawa celnego, wnioskodawca przyjmuje na siebie odpowiedzialność za podanie wszystkich wymaganych informacji potrzebnych organom celnym do wydania decyzji (**art. 22 ust. 1 UKC**).

W przypadku decyzji WIT organy celne mogą zażądać dodatkowych szczegółowych informacji lub próbek towarów, których dotyczy wniosek. Należy jednak pamiętać, że wnioskodawca może nie być w posiadaniu wymaganych informacji i będzie musiał uzyskać je z innego źródła. W przypadku gdy nie są one łatwo dostępne, wnioskodawca może potrzebować więcej czasu na dostarczenie wymaganych informacji lub próbek.

Niektóre informacje można uzyskać jedynie w wyniku analizy wykonanej przez laboratorium. Wnioskodawca powinien zdawać sobie sprawę, że organy celne nie mają obowiązku przeprowadzania analizy laboratoryjnej w jego imieniu, ale niektóre organy celne mogą zdecydować się na przeprowadzenie takiej analizy, w szczególności gdy klasyfikacja towarów zależy od ich składu. W takim przypadku należy powiadomić wnioskodawcę, że wymagane jest wykonanie analizy i że laboratorium celne zamierza wykonać ją w jego imieniu. Powiadomienie musi jasno określać zasady i warunki związane z przeprowadzeniem takiej analizy, w tym wszelkie opłaty, jakie wnioskodawca będzie musiał w związku z nią ponieść (**art. 52 ust. 2 UKC**).

Należy podkreślić, że wszystkie wnioski o wydanie WIT, które zostały poprawnie wypełnione, tzn. w których wypełnione zostały wszystkie obowiązkowe pola, muszą bez wyjątku zostać wprowadzone do bazy danych EBTI, nawet wówczas gdy dane są niekompletne lub wniosek zostaje wycofany na późniejszym etapie. **Żadne okoliczności nie zwalniają z tego obowiązku.**

5. KONSULTCJE W BAZIE DANYCH EBTI

Zgodnie z **art. 17 rozporządzenia wykonawczego** administracja celna jest prawnie zobowiązana do sprawdzenia bazy danych EBTI oraz do prowadzenia rejestrów takich konsultacji. Ma to na celu zagwarantowanie jednolitej klasyfikacji taryfowej towarów w UE, a tym samym ograniczenie ryzyka potencjalnego wydawania rozbieżnych decyzji WIT. Ponadto jest to działanie konieczne w odniesieniu do zwalczania procederu kupowania WIT (**art. 16 ust. 4 RW**).

Wskaźniki ryzyka dotyczące kupowania WIT mogą obejmować sytuacje, w których:

- więcej niż jedna pozycja taryfowa zasługuje na rozważenie;
- rzucają się w oczy znaczące różnice w stawkach cła lub podatku wynikających z różnych pozycji taryfowych, które zasługują na rozważenie;
- mają zastosowanie inne środki unijne (np. pozwolenie na przywóz, kontyngent taryfowy lub cło antydumpingowe).

Ponieważ wiele wniosków o wydanie WIT dotyczy towarów, w przypadku których występują wątpliwości, która spośród wielu pozycji taryfowych jest prawidłowa, zawsze istnieje pokusa kupowania WIT. Przeszukiwanie bazy danych EBTI ma zatem na celu sprawdzenie, czy wnioskodawca nie złożył w jakimś innym państwie członkowskim wniosku dotyczącego identycznego lub podobnego towaru, oraz czy ani wnioskodawca, ani posiadacz nie dysponują ważną decyzją WIT dotyczącą identycznego lub podobnego towaru. Takie przeszukiwanie bazy danych powinno obejmować wnioski złożone oraz decyzje wydane we wszystkich państwach

członkowskich UE. Nie powinno ograniczać się przeszukiwania bazy danych jedynie do decyzji WIT wydawanych w ograniczonej liczbie państw członkowskich.

Bazę danych EBTI można sprawdzać przy wykorzystaniu wielu kryteriów wyszukiwania, stosowanych osobno lub łącznie. Takimi kryteriami są między innymi numer celny ID/EORI, nazwisko wnioskodawcy, nazwisko posiadacza, opis towaru, nazwa handlowa, kod taryfowy przewidywany przez wnioskodawcę, ewentualne alternatywne kody oraz okres ważności. Dodatkowo ważną rolę w przeszukiwaniu bazy danych pełnią obrazy i słowa kluczowe, w związku z czym w interesie wszystkich administracji celnych leży poprawne indeksowanie decyzji WIT i, o ile jest to możliwe, załączanie do wniosków i wydawanych decyzji co najmniej jednego obrazu.

Administracje celne zachęca się do wykonywania rozsądnej liczby przeszukań oraz ich rejestrowania w celu wykazania, że są one zgodne z art. 16 ust. 4 i art. 17 RW.

Im więcej kryteriów przeszukiwania zostanie uwzględnionych, tym wyniki przeszukiwania bazy danych będą dokładniejsze.

Tego rodzaju przeszukiwania pełnią wiele funkcji. Między innymi:

- zapewniają jednolitą klasyfikację danego produktu;
- promują równe traktowanie przedsiębiorców niezależnie od miejsca ich siedziby w UE;
- ograniczają ryzyko kupowania WIT;
- pomagają urzędnikom w klasyfikowaniu towarów i wydawaniu jednolitych decyzji WIT.

Przeszukiwanie bazy danych nie powinno ograniczać się do decyzji WIT wydanych przez państwo członkowskie danego urzędnika czy też do ograniczonej liczby państw członkowskich. W przypadku kupowania WIT istotne jest, by przeszukiwanie bazy danych było przeprowadzane wśród decyzji WIT wydanych we wszystkich państwach członkowskich, a nie tylko w kilku.

Nawet jeżeli wnioskodawca wskaże we wniosku, iż jest świadom istnienia innych ważnych decyzji WIT, nadal należy sprawdzić, czy nie istnieją dodatkowe decyzje, niewymienione przez wnioskodawcę. Należy także pamiętać, że zakres wiedzy przedsiębiorców na temat klasyfikacji taryfowej jest siłą rzeczy różny. Niektórzy posiadają tylko wiedzę podstawową, natomiast inni będą mieli duże doświadczenie praktyczne w tej dziedzinie. Nie należy zatem całkowicie polegać na tym, co wnioskodawca wpisze w polu 11 i 12.

Zgodnie z art. 17 RW administracja celna jest zobowiązana do rejestrowania wyników z przeszukiwania bazy danych. **Zaleca się, by rejestry takie zachowywać przez co najmniej trzy lata po dacie końca ważności decyzji WIT.**

Jeśli państwo członkowskie ma wątpliwości dotyczące jakiegokolwiek aspektu istniejącej decyzji WIT, powinno skontaktować się z państwem członkowskim, które wydało tę decyzję, w celu wyjaśnienia sytuacji, a w przypadku gdy oba państwa nie będą w stanie rozwiązać tego problemu, należy zgłosić go do Komisji Europejskiej. (Zob. sekcja 6 „Postępowanie w przypadku różnicy zdań co do klasyfikacji itp.”)

Przy sprawdzaniu bazy danych EBTI niezwykle ważne jest, aby wyniki przeszukiwania były aktualne w czasie sprawdzania. Aby mieć pewność, że takie wyniki odzwierciedlają aktualną sytuację w UE, jest kwestią najwyższej wagi, by wszystkie wnioski i decyzje WIT były wprowadzane do bazy danych bezzwłocznie. Nawet 24-godzinne opóźnienie może potencjalnie

stworzyć rozbieżność w klasyfikacji lub ułatwić kupowanie WIT, jeżeli więcej niż jedno państwo członkowskie przetwarza jednocześnie wniosek o wydanie WIT dla identycznego produktu.

Jeżeli okaże się, że inne państwo członkowskie wydało WIT dla **tego samego produktu** i dla **tego samego posiadacza**, wniosek należy oczywiście wprowadzić do systemu. Jednak decyzja WIT nie powinna zostać wydana, a wnioskodawcę należy poinformować, że jako posiadacz ma korzystać z WIT, którą już ma. Przypadki tego rodzaju, zwłaszcza gdy we wniosku o wydanie WIT wskazano inny kod nomenklatury celnej niż kod w wydanej WIT, należy zgłaszać Komisji jako kupowanie WIT (np. pocztą elektroniczną) (**art. 33 ust. 1 lit. a UKC**).

Jeśli zostanie stwierdzone, że inne państwo członkowskie wydało WIT dla **tego samego produktu**, ale dla **innego posiadacza**, wniosek należy wprowadzić do systemu. Należy stosować ten sam kod klasyfikacji, jaki został podany w pierwszej WIT, chyba że jest on błędny. W takich przypadkach należy skontaktować się z tym innym państwem członkowskim w celu uzgodnienia jednolitej klasyfikacji. (Zob. „Postępowanie w przypadku różnicy zdań co do klasyfikacji”.)

W przypadku gdy nie została wydana żadna decyzja WIT dla towarów opisanych we wniosku o wydanie WIT, ale państwo członkowskie ma wątpliwości co do klasyfikacji, należy skonsultować się z innymi państwami członkowskimi w celu zasięgnięcia ich opinii. Zaleca się państwom członkowskim odpowiadać na takie konsultacje jak najszybciej, ale nie później niż w ciągu 30 dni od momentu rozpoczęcia konsultacji. Zaleca się również, żeby takie konsultacje przeprowadzać w języku wspólnym dla obu stron, a w przypadku gdy nie jest to możliwe, w jednym z powszechniej używanych języków, najlepiej angielskim. Należy przechowywać rejestr tego rodzaju konsultacji. Można również przedłożyć sprawę Komisji.

Jeśli nie znaleziono **żadnej WIT**, a państwo członkowskie **nie ma wątpliwości**, że klasyfikacja jest prawidłowa, powinno ono **wydać WIT**.

6. POSTĘPOWANIE Z ODMIENNYMI ZDANIAMI CO DO KLASYFIKACJI

Mogą pojawić się różnice opinii w sprawie klasyfikacji taryfowej określonych towarów, w szczególności w przypadku wprowadzania nowych produktów na rynek. Tego rodzaju różnice zdań mogą mieć wpływ na decyzje WIT przed ich wydaniem lub po ich wydaniu. Poniżej opisano dwa rodzaje sytuacji, które mogą prowadzić do różnicy zdań.

- a) Złożono wniosek w odniesieniu do konkretnego produktu, lecz przed wydaniem decyzji WIT państwo członkowskie konsultuje się z innymi państwami członkowskimi. Nie jest jednak możliwe osiągnięcie jednomyślnej opinii w sprawie klasyfikacji. Może to doprowadzić do sytuacji, w której wydanie decyzji WIT zajmie więcej czasu niż w przypadku osiągnięcia konsensusu.

Jeżeli nie jest możliwe osiągnięcie porozumienia, państwo członkowskie, które wystąpiło z zapytaniem powinno zażądać konsultacji na poziomie Unii, wysyłając Komisji obszerny i kompletny wniosek. W tym przypadku stosuje się procedury i terminy określone w pkt. 8 „Rozbieżne decyzje WIT”. Po wydaniu na poziomie Unii opinii odnośnie do klasyfikacji szczególnego rodzaju towarów lub szczególnego produktu nie należy wydawać WIT sprzecznych z tą opinią; opinię tę powinny respektować wszystkie państwa członkowskie.

- b) Państwo członkowskie (B) otrzymało wniosek o wydanie WIT dla konkretnego produktu. Po sprawdzeniu bazy danych EBTI okazuje się, że państwo członkowskie (A) wydało WIT dla identycznego produktu. Państwo członkowskie B nie zgadza się jednak z klasyfikacją podaną w decyzji WIT wydanej przez państwo członkowskie A. Potencjalnymi konsekwencjami w tego rodzaju sytuacji jest cofnięcie obowiązującej decyzji WIT lub dłuższy okres wydawania WIT niż w przypadku braku różnicy zdań.

Jeśli państwo członkowskie A przyzna słuszność argumentom państwa członkowskiego B oraz uzna decyzję WIT za nieprawidłową, cofnie tę decyzję i wyda nową WIT na wniosek z klasyfikacją proponowaną przez państwo członkowskie B. O tej decyzji należy również poinformować wszystkie państwa członkowskie oraz Komisję za pośrednictwem CIRCABC.

Z drugiej strony, jeśli państwo członkowskie B uzna WIT wydaną przez państwo członkowskie A za prawidłową, może przystąpić do wydawania decyzji WIT zgodnej z obowiązującą WIT wydaną przez państwo członkowskie A.

Jeśli jednak oba państwa członkowskie nie mogą osiągnąć porozumienia, państwo członkowskie B powinno oficjalnie poinformować zarówno państwo członkowskie A, jak i Komisję, że pragnie zgłosić tę kwestię do konsultacji na poziomie Unii.

We wszystkich przypadkach, w których występuje różnica zdań między państwami członkowskimi co do klasyfikacji dotyczącej towarów lub ważnych decyzji WIT, **pierwszym krokiem** podejmowanym przez państwo członkowskie, które wystąpiło z zapytaniem, powinna być **konsultacja z drugim państwem członkowskim** w celu zasięgnięcia dalszych informacji o produkcie i podjęcia wspólnych starań, aby znaleźć rozwiązanie. Można tego dokonać na różne sposoby, np. za pośrednictwem CIRCABC, e-mailem lub telefonicznie, i należy rejestrować tego rodzaju konsultacje.

Żadne z państw członkowskich nie powinno wydawać decyzji WIT dla produktu stanowiącego przedmiot sporu do czasu rozstrzygnięcia sprawy. Należy odpowiednio poinformować o tym fakcie wnioskodawcę.

Jeżeli sporna kwestia klasyfikacji jest przedmiotem konsultacji na poziomie Unii, organy celne państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o WIT, powinny poinformować wnioskodawcę, że sprawa prawidłowej klasyfikacji została przekazana do konsultacji na poziomie Unii celem podjęcia decyzji oraz że decyzja WIT zostanie wydana, gdy tylko decyzja na poziomie Unii zostanie wydana i opublikowana.

7. WYDAWANIE WIT

W rozdziale pod niniejszym tytułem omówiono następujące tematy:

- stadia wydawania;
- rola laboratoriów;
- sporządzanie WIT
 - uwagi ogólne;
 - opis towarów;
 - uzasadnienie klasyfikacji;
 - informacje poufne;

- „indeksacja” (dodawanie słów kluczowych); oraz
- obrazy;
- ostateczne wydanie WIT.

7.1 Stadia wydawania

Jedną z nowych cech UKC jest to, że przepisy prawa narzucają nieprzekraczalne terminy w odniesieniu do działań związanych z rozpatrywaniem wniosków, konsultacjami między państwami członkowskimi oraz wydawaniem decyzji WIT.

Terminom dotyczącym rozpatrywania wniosków i konsultacji między państwami członkowskimi poświęcone zostały odpowiednio sekcje 4 i 5 niniejszych wytycznych.

Jeżeli administracja celna uzna, że dysponuje wszystkimi elementami niezbędnymi do podjęcia decyzji, powinna niezwłocznie zgłosić to wnioskodawcy oraz poinformować go o terminie rozpoczęcia okresu, w którym decyzja WIT będzie wydana. O ile w przeszłości nie było określonego konkretnego terminu, w którym należało wydać decyzję WIT, w UKC określono, że decyzję należy podjąć niezwłocznie, a w każdym razie nie później niż w terminie 120 dni od daty przyjęcia wniosku, o ile nie przewidziano inaczej (**art. 22 ust. 3 UKC**).

Jeżeli jednak organ celny nie może wydać decyzji w terminie 120 dni, powinien poinformować wnioskodawcę o tym fakcie przed upływem 120 dni oraz określić, kiedy wnioskodawca może się spodziewać podjęcia decyzji. W takiej sytuacji, jeśli nie określono inaczej, organ celny ma dodatkowo 30 dni na wydanie decyzji (**art. 22 ust. 3 UKC**).

Jeżeli wymagane są analizy laboratoryjne, wniosek można uznać za kompletny dopiero po uzyskaniu sprawozdań z analizy, a termin wydania WIT zaczyna biec dopiero od tego momentu. W związku z tym bardzo ważne jest, by administracje ustaliły jak najszybciej po otrzymaniu wniosku, czy będą potrzebować próbek (**art. 12 ust. 1 RW**).

Jeśli po formalnym przyjęciu wniosku organ celny ustali, że wymagane są dodatkowe informacje, może zażądać ich od wnioskodawcy, a wnioskodawca musi udzielić tych informacji w nieprzekraczalnym terminie 30 dni. Termin podjęcia decyzji zostanie wydłużony o czas, który wnioskodawca otrzyma na dostarczenie wymaganych informacji (**art. 13 ust. 1 RD**).

Zaleca się, aby administracje informowały wnioskodawców o wszelkich opłatach związanych z wykonaniem analizy wymaganej przez organ celny. Jeżeli wnioskodawca odmówi zapłaty, organ celny nie może wydać decyzji WIT z powodu braku wszystkich informacji wymaganych do podjęcia decyzji.

7.2 Rola laboratoriów

Chociaż obowiązek dostarczenia wszystkich informacji spoczywa generalnie na wnioskodawcy, to ze względu na techniczny i złożony charakter składu szeregu produktów można w celu ustalenia poprawnej klasyfikacji danego produktu posłużyć się analizą laboratoryjną.

Analiza laboratoryjna służy osiągnięciu następujących celów:

- ustalenie składu produktu;

- potwierdzenie informacji pochodzących od wnioskodawcy i dotyczących produktów wrażliwych (produktów rolnych, produktów chemicznych, materiałów włókienniczych, obuwia itp.) oraz
- sprecyzowanie uzasadnienia klasyfikacji.

Jak wynika z działań monitorujących, państwa członkowskie konsultują się z laboratoriami w bardzo licznych przypadkach, aby ustalić lub sprawdzić skład towarów, które są przedmiotem wniosku o WIT. Analizy są szczególnie istotne w odniesieniu do wniosków o wydanie WIT dotyczących towarów, których klasyfikacja taryfowa zależy od ich dokładnego składu (np. produktów rolnych, produktów spożywczych, napojów, olejów mineralnych itd.).

Jeżeli analiza jest wymagana, zaleca się, by próbka została przekazana do laboratorium jak najszybciej, aby umożliwić chemikom przeprowadzenie niezbędnych testów oraz przekazać sprawozdanie z wynikami organowi celnemu. Dzięki temu laboratoria oraz urzędnicy będą mieli wystarczająco dużo czasu na wykonanie swoich zadań z zachowaniem ustawowego terminu na wydanie decyzji.

W przypadkach, w których analiza została wykonana, WIT powinna zawierać informację o przeprowadzeniu badań laboratoryjnych oraz ich wynikach. Jeśli ze względu na konieczność zachowania poufności nie można zamieścić wyniku analizy w polu 7 „Opis towaru”, należy wpisać te informacje w polu 8 „Nazwa handlowa oraz informacje dodatkowe”.

Należy zauważyć, że akty prawne regulujące instytucję WIT przewidują pokrycie kosztów analizy przez wnioskodawcę.

7.3 Sporządzanie WIT

WIT jest decyzją podejmowaną przez właściwe organy jednego z państw członkowskich i wiążącą dla organów celnych wszystkich pozostałych państw członkowskich oraz jej posiadacza.

Zasadnicze znaczenie dla wykorzystania WIT ma jakość jej przygotowania:

Przygotowując WIT, należy zwrócić szczególną uwagę na następujące punkty:

- opis towarów;
- uzasadnienie klasyfikacji;
- poufność;
- indeksacja (dodawanie słów kluczowych) oraz
- obrazy.

7.3.1 Opis towarów

Decyzje WIT są wydawane jedynie dla towarów jednego rodzaju. Według orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE „towary jednego rodzaju” to towary, które mają podobne właściwości oraz których cechy wyróżniające są całkowicie nieistotne z punktu widzenia ustalenia ich klasyfikacji taryfowej. (**art. 16 ust. 2 RW oraz sprawa C-199/09 Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests**).

Przykłady „towarów jednego rodzaju”:

- donice z terakoty bez dekoracji w różnym rozmiarze przeznaczone do celów ogrodniczych, objęte pozycją 6914;
- nieskładane noże stołowe, niezależnie od materiału składowego rękojeści, objęte pozycją 8211.

Opis konkretnych towarów powinien:

- być wystarczająco szczegółowy, aby można było rozpoznać towary bez żadnych wątpliwości;
- zawierać szczegóły inne niż zawarte w opisie nomenklatury celnej, na podstawie których dokonano klasyfikacji;
- mieć podobny układ niezależnie od tego, które państwo członkowskie wydaje decyzję.

Oczywiście jakość opisu ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów decyzji WIT, czyli ułatwienia handlu oraz kontroli celnej. WIT spełni swoją funkcję tylko wówczas, gdy funkcjonariusze celni będą w stanie każdorazowo ocenić zgodność towarów opisanych w decyzji WIT z towarami przedstawionymi do odprawy celnej. Skutki prawne WIT zależą zatem w dużym stopniu od jakości opisu.

Jeżeli opis jest nieściśły lub wieloznaczny, użycie decyzji WIT może zostać zakwestionowane w momencie odprawy celnej, jeżeli funkcjonariusz celny będzie miał wątpliwości, czy okazane towary są zgodne z towarami opisanymi w decyzji.

Jeśli opis towarów jest jasny i nie ma wątpliwości, że towary okazane organowi celnemu są towarami opisanymi w decyzji WIT, wówczas decyzję WIT należy przyjąć niezależnie od klasyfikacji taryfowej przypisanej towarom (art. 33 ust. 4 lit. a) UKC).

Decyzja WIT nie zastępuje kontroli celnej. Powinna ona ułatwić i skrócić odprawę celną.

Należy dokładnie przemyśleć, jak najlepiej opisać produkt. Jeśli opis jest zbyt szczegółowy lub zbyt niejasny, istnieje ryzyko wystąpienia problemów przy użyciu decyzji WIT. W dobrym opisie te dwie skrajności są wyważone.

Na przykład niejasnym opisem byłyby proste ogólne sformułowania, takie jak: „farba”, „orzeszki ziemne” czy „makaron”. Jeśli nie ma wątpliwości co do samych produktów, poprawna klasyfikacja taryfowa w ich przypadku zależy od dodatkowych informacji na temat ich składu, wyglądu itp. Funkcjonariusz celny może pogładowo stwierdzić, że dana ciecz to sok pomarańczowy, jednak nie jest w stanie ocenić, na przykład czy zawiera ona dodatek cukru albo jaka jest jej liczba Brixu. Jeszcze ważniejsze jest, aby starannie opisywać towary klasyfikowane do pozycji „pozostałe”.

Przykładem innej skrajności jest natomiast opis:

Ten dwukierunkowy, uszczelniony przełącznik jest dwuszczelinowym przełącznikiem stykowym o wymuszonym działaniu, podłączonym bezpośrednio kablem z wypraską do obudowy. Nominalna zdolność przełączania 6A 250V AC, częstotliwość pracy 3600 operacji na godzinę. W komplecie z silownikiem.

Z tego opisu nie wynika jasno, co to za produkt, jak on działa i do czego będzie służyć. Choć podano wiele informacji, nie wyjaśniono podstawowych danych szczegółowych w logiczny i uporządkowany sposób.

Nieprecyzyjne i niejasne opisy mogą prowadzić do sytuacji, w której przedsiębiorca nie jest w stanie użyć WIT, zgłaszając towary organowi celnemu.

Aby zapewnić jak najlepszy opis towarów w decyzji WIT, należy odpowiedzieć na 5 głównych pytań.

- a) **Czym są towary?** (Nazwa towarów) *Kurtka męska (anorak) wykonana z tkaniny*
- b) **Jak wyglądają towary?** (Fizyczny opis towarów) *Jest całkowicie rozpinana z przodu oraz zapinana na suwak z klapką przymocowywaną po prawej stronie na zatrzask. Ma kołnierz z chowanym kapturem oraz długie rękawy z elastycznymi ściągaczami typu „velcro” w mankietach. Jest ocieplana i ma podszewkę.*
- c) **Jak działają towary lub w jaki sposób są używane?** (Funkcja) *do okrycia górnej części ciała od ramion do połowy ud.*
- d) **Z czego wykonane są towary?** (Skład towarów) *Wykonana jest z tkaniny powlekanej w sposób widoczny gołym okiem. 100% nylonu.*
- e) **Czy towary mają jakieś cechy wyróżniające?** *Sznurek zakończony guzikiem służący do ściągania w talii.*

Pełny opis brzmiałby następująco:

Kurtka męska (anorak męski) wykonana z tkaniny. Jest całkowicie rozpinana z przodu oraz zapinana na suwak z klapką przymocowywaną po prawej stronie na zatrzask. Ma kołnierz z chowanym kapturem oraz długie rękawy z elastycznymi ściągaczami typu „velcro” w mankietach. Jest ocieplana i ma podszewkę. Służy do okrycia górnej części ciała od ramion do połowy ud. Wykonana jest z tkaniny powlekanej w sposób widoczny gołym okiem. 100% nylonu. Posiada sznurek zakończony guzikiem służący do ściągania w talii.

Oprócz fizycznego opisu towarów należy także uwzględnić ich opakowanie oraz to, czy są one przedstawiane do klasyfikacji jako zestaw. Na przykład, towary mogą być pakowane do sprzedaży detalicznej razem z innymi przedmiotami ze wskazaniem, że indywidualne opakowania są sprzedawane jako zestaw. Organ celny może jednak uznać, że poszczególne przedmioty nie stanowią zestawu **na potrzeby celne** oraz że każdy przedmiot zostanie zaklasyfikowany oddzielnie, a w konsekwencji decyzja WIT zostanie również wydana dla każdego z takich przedmiotów z osobna.

W takich okolicznościach ważne jest, by każda decyzja WIT powiązana była z pozostałymi przedmiotami w opakowaniu. W opisie towarów należy zamieścić odniesienie do pozostałych decyzji WIT.

Poza wyczerpującym opisem załączenie obrazu znacznie zwiększyłoby skuteczność ustrukturyzowanego opisu.

7.3.2 Uzasadnienie klasyfikacji

Wszystkie wydane decyzje WIT muszą być zgodne z przepisami prawa UE. Przy wydawaniu decyzji WIT należy wyraźnie wyjaśnić w polu 9 formularza WIT, w jaki sposób podjęto decyzję dotyczącą klasyfikacji. Uzasadnienie powinno mieć logiczną strukturę, aby umożliwić posiadaczowi decyzji oraz funkcjonariuszom celnym dokładne zrozumienie powodów zarówno odrzucenia określonych pozycji, jak i dojścia do pozycji wskazanej w decyzji WIT.

Prawidłowo sformułowane uzasadnienie powinno być kompletne oraz nie powinno zawierać żadnych niewyjaśnionych skrótów. Struktura uzasadnienia powinna być następująca:

- ogólne zasady interpretacji Nomenklatury scalonej;
- uwagi do sekcji i działów oraz uwagi do podpozycji;
- uwagi dodatkowe;
- rozporządzenia klasyfikacyjne;
- noty wyjaśniające do Systemu Zharmonizowanego i Nomenklatury scalonej;
- decyzje i opinie dotyczące Zharmonizowanego Systemu Klasyfikacji;
- opinie klasyfikacyjne UE;
- orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz
- orzeczenia sądów krajowych.

Należy wyraźnie wskazać powody zarówno włączenia towarów do danej pozycji taryfowej, jak i wyłączenia ich z danej pozycji. Informacje takie sprzyjają przejrzystości, gdyż nie tylko umożliwiają przedsiębiorcom zrozumienie, dlaczego ich towary zostały zaklasyfikowane do danej pozycji, lecz także pozwalają administracjom celnym w innych państwach członkowskich dowiedzieć się, w jaki sposób administracja wydająca podjęła decyzję WIT.

7.3.3 Poufność

Ważnym aspektem w ramach systemu EBTI jest poufność. Zgodnie z art. 12 i 13 UKC państwa członkowskie są prawnie zobowiązane do traktowania jako poufne wszelkich informacji uzyskanych przez organ celny lub wymienianych z przedsiębiorcami.

Kwestia poufności pojawia się w trzech obszarach:

- informacji dostarczonych przez wnioskodawcę;
- informacji dodanych przez wydające państwo członkowskie oraz
- informacji wymienianych między państwami członkowskimi a Komisją.

Następujące informacje przedstawione przez wnioskodawcę zawsze należy traktować jako poufne:

- dane dotyczące posiadacza (imię i nazwisko/nazwa itp.),
- nazwę handlową;
- informacje uzupełniające (np. skład produktów chemicznych, analizy laboratoryjne);
- znaki graficzne (logo) na próbkach.

„Ważna uwaga” zawarta we wniosku o wydanie WIT zwraca uwagę wnioskodawcy na fakt, że podpisując wniosek o wydanie WIT, wyraża on zgodę na przechowywanie w elektronicznej

bazie danych, którą zarządza Komisja, oraz na podanie do wiadomości publicznej wszelkich informacji dostarczonych organowi celnemu z wyjątkiem informacji dotyczących posiadacza (pole 2) oraz nazwy handlowej i informacji dodatkowych (pole 9).

Administracje w dalszym ciągu podejmują jednak decyzje według własnego uznania, zwłaszcza jeżeli chodzi o załączanie obrazów do WIT. Nawet jeśli wnioskodawca nie wskaże, które informacje mają być traktowane jako poufne, jako poufne należy zawsze traktować następujące informacje:

- handlowe znaki towarowe;
- odniesienia do produktu;
- wyniki analiz laboratoryjnych;
- pojemniki lub inne elementy, jeżeli ich cechy są równoznaczne z danym produktem.

Obrazy towarów posiadających etykietę lub inne cechy wyróżniające (np. kształt pojemnika) powinny być bez wyjątku traktowane przez organ celny jako poufne.

Można również załączać obrazy zarówno w polach oznaczonych jako „publiczne”, jak i jako „poufne”, jeżeli zdaniem administracji byłoby to korzystne dla osób posiadających dostęp do tych pól.

Informacje wymieniane pomiędzy administracjami a Komisją

Administracje mają dostęp do wszystkich decyzji WIT przechowywanych w bazie danych EBTI, włącznie z tymi, które są wydawane przez inne państwa członkowskie. Obejmuje to dostęp do informacji poufnych. Należy chronić integralność tych informacji i systemu EBTI. W związku z powyższym system EBTI zawiera system śledzenia rejestrujący dane o osobach uzyskujących dostęp do systemu i działaniach podejmowanych w odniesieniu do konkretnych decyzji WIT.

7.3.4 „Indeksacja” (dodawanie słów kluczowych)

Z chwilą ustanowienia systemu EBTI ustalono, że WIT będą przechowywane wyłącznie w języku autora. Z czasem jednak uznano potrzebę identyfikowania odpowiednich WIT wydanych przez organy celne innego państwa i znaleziono rozwiązanie polegające na tym, że WIT należy indeksować. W związku z tym dodawanie odpowiednich słów kluczowych z tezaury EBTI stanowi kluczowy element systemu EBTI. Słowa kluczowe są niezbędne osobie przeszukującej do znalezienia WIT, które zostały wydane przez inne państwa członkowskie i są sporządzone w językach innych niż jej własny, gdyż są one „automatycznie” tłumaczone na pozostałe języki Unii.

Dobra indeksacja jest zatem równie ważna jak pełny i dokładny opis towarów.

Indeksacja z samej swej natury zakłada jednak pewien stopień subiektywności. Ten sam indeksator po dwudniowej przerwie nie zawsze użyje tych samych deskryptorów. Ta sama decyzja WIT opracowana przez dwóch różnych indeksatorów nie będzie zawierać takich samych deskryptorów.

Zważywszy na subiektywny charakter indeksacji, wymagany jest pewien stopień standaryzacji w celu zapewnienia stosowania tej samej struktury niezależnie od rodzaju produktu. Struktura ogólnej metodyki indeksacji powinna być taka sama jak struktura opisu, czyli powinna zawierać:

- słowa kluczowe określające rodzaj produktu;
- słowa kluczowe kwalifikujące produkt pod względem stanu fizycznego;
- słowa kluczowe określające lub kwalifikujące funkcję lub zastosowanie produktu;
- słowa kluczowe kwalifikujące opakowanie, w stosownych przypadkach;
- słowa kluczowe określające lub kwalifikujące czynniki stanowiące podstawę klasyfikacji;
- słowa kluczowe określające poszczególne elementy, z których składa się produkt;
- słowa kluczowe kwalifikujące każdy z elementów, z których składa się produkt.

Oprócz struktury, należy przestrzegać pewnych ogólnych zasad indeksacji:

- indeksacja musi bezwzględnie rozpoczynać się od konkretnego deskryptora, tj. od rzeczownika, jak np. „płaszcz”, „słuchawki”, „metalowe uszczelki”, „karp”;
- struktura indeksacji musi być taka sama jak struktura opisu;
- ani w opisie, ani w indeksacji nie wolno przywoływać danych poufnych;
- indeksacja musi być tylko i wyłącznie odzwierciedleniem opisu; w szczególności nie powinna ona odzwierciedlać klasyfikacji taryfowej oraz
- indeksacja nie może zawierać informacji, których nie ma w opisie.

Ponadto najważniejsze jest, aby słowa kluczowe były pobierane z tezaury. Zaleca się wprowadzenie dla każdej decyzji WIT co najmniej **5 słów kluczowych**.

7.3.5 Obrazy

Jasny i precyzyjny opis stanowi najważniejszy element decyzji WIT po klasyfikacji taryfowej, ale opis taki można dodatkowo ulepszyć przez dodanie obrazu odnośnych towarów. Obrazy pozwalają natychmiast określić charakter i cechy towarów oraz znacznie ułatwiają funkcjonariuszom celnym przeprowadzanie odprawy celnej towarów.

Chociaż załączanie obrazów do decyzji WIT nie jest obowiązkowe, najlepszą praktyką jest załączanie do każdej decyzji w miarę możliwości co najmniej jednego obrazu. Obrazy niektórych rodzajów produktów niczego nie wnoszą do dobrego opisu. Dotyczy to w szczególności proszków i płynów, choć czasem może się zdarzyć, że cechy takich produktów będą wystarczająco wyróżniające się, aby uzasadnić załączenie obrazu do decyzji.

Co do zasady obrazy powinny odnosić się do próbek przedstawionych przez wnioskodawcę. Jako obrazy można jednak załączać również fragmenty broszur lub innych materiałów producenta, arkusze danych oraz – w stosownych przypadkach – wzory chemiczne i treści przedstawione na opakowaniu.

Załączając obrazy do decyzji WIT, należy zawsze brać pod uwagę kwestię poufności. W przypadku gdy zaciemnienie nazw handlowych lub logo jest niemożliwe lub gdy opakowanie produktu jest charakterystyczne i jednoznaczne ze znakiem towarowym, zaleca się, by obrazy takie były zawsze oznaczane w decyzji WIT jako „poufne”. Możliwe jest również załączanie obrazów oznaczonych jako „poufne” obok obrazów, które nie są poufne. Ważne jest, aby ewentualny obraz załączony do decyzji WIT został umieszczony w odpowiedniej kategorii i ułatwiał zrozumienie opisywanego produktu.

Idealnym rozwiązaniem byłoby załączenie obrazu zarówno do wniosku, jak i do wydanej w następstwie tego wniosku decyzji WIT. Spowoduje to automatycznie powiązanie obu dokumentów. Jeżeli jednak wraz z wnioskiem nie zostaną złożone ani obraz, ani próbka, administracja może stworzyć obraz, aby dołączyć go do wniosku w późniejszym terminie.

Zaleca się przeniesienie do ostatecznej decyzji WIT co najmniej jednego obrazu załączonego do wniosku, co pozwoli na stworzenie wizualnego powiązania pomiędzy obydwoma dokumentami. Biorąc pod uwagę fakt, że wiele wyszukiwań w bazie danych rozpoczyna się od przeszukania obrazów, takie powiązanie mogłoby być istotne dla funkcjonariusza przeprowadzającego wyszukiwanie.

Ponadto zaleca się również, aby w miarę możliwości obrazy załączane do decyzji WIT były niepowtarzalne. Jeżeli obrazy pochodzą z broszur producenta, utworzenie niepowtarzalnego obrazu nie zawsze jest możliwe (dobrym przykładem są m.in. obrazy przedstawiające pojazdy silnikowe).

Informacje w postaci obrazów mogą przybierać różne formy:

- zdjęć cyfrowych;
- skanów tekstów (np. opisów produktu, list składników);
- skanów ilustracji (np. szkiców, schematu konstrukcyjnego lub elektrycznego); oraz
- dokumentów mieszanych (np. wydrukowanych broszur).

Obrazy załączane do wniosków o wydanie WIT i decyzji WIT powinny zawsze mieć wystarczająco wysoki standard lub wystarczająco odnosić się do towarów. Należy dopilnować, by obrazy w decyzji WIT były umieszczone odpowiednio, tj. w polu oznaczonym jako „poufne”, jeżeli nie można zaciemnić znaków identyfikacyjnych lub logo itd., lub w polu ogólnodostępnym, jeżeli zasada poufności nie ma zastosowania.

Jeżeli zostanie to uznane za korzystne dla organów celnych, można również załączyć do tej samej decyzji WIT ogólnodostępny i poufny obraz tego samego produktu. Ponieważ wnioski o wydanie WIT nie są podawane do wiadomości publicznej, nie ma powodu, by we wnioskach wykluczać obrazy, które w decyzji zostałyby oznaczone jako „poufne”.

O liczbie obrazów załączonych do wniosku o wydanie WIT lub do decyzji WIT decyduje administracja wydająca. Niektóre towary mogą być proste i wystarczy dołączenie jednego obrazu, podczas gdy inne towary mogą posiadać niepowtarzalne lub szczególne cechy itd., które będą uzasadniały dołączenie większej liczby obrazów.

System automatycznie zmieni wielkość obrazów w formacie JPG, których rozmiar przekracza 300 KB, oraz odrzuci załączniki w formacie PDF, jeżeli ich rozmiar przekracza 500 KB.

Podczas tworzenia obrazów należy uwzględnić następujące uwagi:

- obiekt należy fotografować na neutralnym tle. Należy unikać tła ozdobnego, ponieważ zwiększa ono rozmiar pliku obrazu. Ponadto neutralne tło jest mniej rozpraszające, w szczególności w przypadku, gdy obiekt znajdujący się na obrazie również jest zdobiony;
- nie należy zwiększać rozdzielczości obrazu, chyba że jest to niezbędne do uzyskania wyraźnego obrazu. Zamiast tego należy rozważyć wykonanie ogólnego rzutu obiektu i uzupełnienie go obrazami w niższej rozdzielczości, które ukazują istotne szczegóły w zbliżeniu. Zastosowanie takiego rozwiązania jest lepsze niż dołączenie jednego obrazu o wysokiej rozdzielczości;
- należy zastanowić się, w jaki sposób można najlepiej przekazać istotne cechy przedstawianego obiektu. Aspekty takie jak odcień, tekstura i światłocień mogą być istotne dla przekazania znaczenia obrazu;
- należy zastanowić się, w jaki sposób można najlepiej przekazać charakter i najważniejsze cechy fotografowanego obiektu. Istotny może być, na przykład, rozmiar obiektu, należy się jednak zastanowić na tym, jaki jest najlepszy sposób przekazania tego na obrazie. Szczegół taki może nie mieć znaczenia dla klasyfikacji, może on jednak być istotny dla celów identyfikacji podczas kontroli celnej towarów;
- nie ma ograniczeń co do liczby obrazów, które można załączyć do wniosku o wydanie WIT lub do decyzji WIT. Uzasadnieniem załączenia dowolnego obrazu do wniosku o wydanie WIT lub do decyzji WIT jest fakt, że przekazuje on istotne informacje i ułatwia zrozumienie obiektu.

7.4 Wydanie decyzji WIT

Gdy państwo członkowskie uzna, że wniosek jest kompletny i prawidłowy oraz że nie wydano rozbieżnych decyzji WIT dotyczących klasyfikacji, której ustalenie jest celem wniosku, dane państwo członkowskie powinno wydać decyzję WIT i udostępnić ją innym państwom członkowskim w bazie danych EBTI.

Należy zauważyć, że po opublikowaniu decyzji WIT w bazie danych EBTI można wprowadzać w niej zmiany jedynie w trzech aspektach: termin końca ważności, kod wskazujący, dlaczego decyzja WIT utraciła ważność, oraz potencjalny „okres przedłużonego użycia”⁷.

W przypadku problemów technicznych związanych z przekazaniem decyzji WIT do bazy danych EBTI należy niezwłocznie poinformować właściwe jednostki w Komisji (obecnie TAXUD/A4 i A5) o charakterze problemu i wskazać możliwe rozwiązania.

⁷ Zob. pkt 12.

8. ROZBIEŻNE DECYZJE WIT

Podstawowym celem wprowadzenia wiążącej informacji taryfowej było zapewnienie jednolitego stosowania przepisów prawa celnego i ten cel pozostał niezmienny. Obowiązkiem administracji celnych wszystkich państw członkowskich jest unikanie wydawania rozbieżnych decyzji WIT. Z uwagi jednak na fakt, że czynnik ludzki odgrywa rolę przy wydawaniu decyzji WIT, nieuniknione jest sporadyczne występowanie rozbieżności, a gdy zostaną one wykryte, należy dołożyć wszelkich starań, by jak najszybciej je wyeliminować.

Stosowanie niniejszych wytycznych powinno zminimalizować liczbę tego rodzaju rozbieżności. Należy jednak zastanowić się nad tym, w jaki sposób postępować z decyzjami WIT, w przypadku gdy okaże się, że są one sprzeczne z innymi decyzjami WIT.

Rozbieżność występuje – bez względu na przyczynę – gdy na mocy co najmniej dwóch decyzji WIT dotyczących identycznych lub bardzo podobnych produktów produktom tym zostaną przypisane różne kody taryfowe. Sytuacja taka powoduje zachwianie równowagi w sposobie traktowania przedsiębiorców w UE. Rozbieżności mogą wystąpić w ramach administracji i pomiędzy państwami członkowskimi. Bez względu jednak na okoliczności, jeżeli państwo członkowskie ma podejrzenie, że wykryło rozbieżność w klasyfikacji, powinno skontaktować się z państwem członkowskim lub państwami członkowskimi, które wydały potencjalnie rozbieżną decyzję lub rozbieżne decyzje WIT.

W przypadku osiągnięcia porozumienia zainteresowane strony powinny rozstrzygnąć tę kwestię i powiadomić o tym pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem CIRCABC.

Rozbieżności mogą zostać wykryte przez Komisję lub przez państwa członkowskie, przy czym w obu tych sytuacjach należy podjąć inne działania.

W przypadku gdy:

- Komisja stwierdziła rozbieżność w klasyfikacji,
 - Komisja powiadamia – za pośrednictwem CIRCABC – organy celne państw członkowskich o zawieszeniu wydawania WIT dla towarów będących przedmiotem sporu do czasu zapewnienia prawidłowej i jednolitej klasyfikacji towarów (art. 23 ust. 1 RW);

natomiast

- jeżeli państwa członkowskie skontaktowały się ze sobą, lecz nie udało się im wyeliminować rozbieżności w maksymalnym terminie 90 dni i w związku z tym przekazały sprawę Komisji
 - należy przekazać Komisji kompletny i uzasadniony wniosek zawierający wszystkie informacje (w tym szczegółowe informacje dotyczące argumentów przedstawionych podczas kontaktów dwustronnych/wielostronnych) mające związek z daną sprawą.

Po otrzymaniu uzasadnionego wniosku Komisja ocenia sprawę i przesyła organom celnym wszystkich państw członkowskich powiadomienie o zawieszeniu wydawania decyzji WIT w odniesieniu do danych towarów. (**art. 23 ust. 1 RW**)

Po otrzymaniu przez Komisję uzasadnionego wniosku wniosek ten zostanie przesłany do CIRCABC w języku oryginalnym. DG TAXUD przygotowuje dokument zawierający uzasadniony wniosek oraz opinię Komisji w trzech językach roboczych. Dokument ten również zostanie przesłany do CIRCABC.

Sprawa zostanie przekazana do konsultacji na szczeblu unijnym możliwie jak najszybciej, a **najpóźniej w terminie 120 dni** od daty powiadomienia przez Komisję organów celnych o zawieszeniu wydawania WIT dla danych towarów (**art. 23 ust. 2 RW**).

W przypadku gdy wydanie decyzji WIT w terminie określonym w **art. 22 ust. 3 UKC** jest niemożliwe z powodu zawieszenia, o którym mowa w **art. 34 ust. 10 lit. a) UKC**, termin na wydanie decyzji może zostać **przedłużony o 10 miesięcy**, a w wyjątkowych sytuacjach okres ten może zostać **dodatkowo przedłużony o okres nieprzekraczający 5 miesięcy (art. 20 ust. 1 RD)**.

Po wyeliminowaniu rozbieżności i uzgodnieniu prawidłowej i jednolitej klasyfikacji Komisja powiadomi organy celne państw członkowskich o zakończeniu zawieszenia i organy te będą mogły wznowić wydawanie WIT dla tych towarów.

9. CHARAKTER PRAWNY WIT

Określony w kodeksie celnym okres ważności WIT wynosił 6 lat. W unijnym kodeksie celnym ustawowy okres ważności decyzji został jednak skrócony z 6 do 3 lat (**art. 33 ust. 3 UKC**).

Okres ważności każdej decyzji WIT wydanej po dniu 1 maja 2016 r. nie przekracza 3 lat, ale okres ważności decyzji wydanych przed tą datą wynosi 6 lat i od 1 maja 2016 r. decyzje te są wiążące zarówno dla organów celnych, jak i dla posiadacza decyzji (**art. 252 RD**).

Wynika z tego, że począwszy od 1 maja 2016 r. posiadacze decyzji WIT wydanych przed tą datą będą również zobowiązani do zgłaszania swoich decyzji WIT i korzystania z nich podczas przywozu lub wywozu odnośnych towarów (**art. 252 i 254 RD**).

Decyzji WIT nie zmienia się (**art. 34 ust. 6 UKC**).

Decyzje WIT nie mogą wchodzić w życie ani być wydawane z mocą wsteczną. Decyzje WIT są wiążące dla organów celnych i posiadacza decyzji jedynie w odniesieniu do towarów, dla których formalności celne zostały zakończone po dniu, w którym decyzja staje się skuteczna. Podobnie decyzje takie są wiążące jedynie dla posiadacza decyzji i organów celnych dopiero ze skutkiem od dnia, w którym powiadomienie o decyzji zostanie doręczone posiadaczowi lub zostanie uznane za doręczone (**art. 33 ust. 2 lit. a) i b) UKC**).

Gdy w 1991 r. wprowadzono WIT, decyzje były wiążące dla organów celnych, lecz posiadacz decyzji nie był prawnie zobowiązany do zgłoszenia swojej decyzji lub korzystania z niej w trakcie dopełniania formalności celnych. Wraz z wejściem w życie unijnego kodeksu celnego na przedsiębiorców nałożono jednak obowiązek zgłaszania swoich decyzji WIT i korzystania z nich podczas przywozu lub wywozu odnośnych towarów (**art. 33 ust. 2 lit. b) UKC**).

Ponadto, odpowiedzialność za prawidłowe zgłaszanie towarów organom celnym ponosi przedsiębiorca przywożący lub wywożący towary. Przedsiębiorcy, którzy wyznaczają przedstawicieli, muszą upewnić się, że ci przedstawiciele mają pełną świadomość decyzji WIT posiadanych przez przedsiębiorców.

Organy celne monitorują wypełnianie obowiązków wynikających z tej decyzji, w tym obowiązku posiadacza decyzji do zgłaszania WIT i ich użycia (**art. 23 ust. 5 UKC**).

10. UNIEWAŻNIENIE DECYZJI WIT (*EX TUNC*)

Organy celne, które wydały daną decyzję, mogą w każdej chwili ją unieważnić, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego (**art. 23 ust. 3 UKC**). Warunki, na podstawie których można unieważnić korzystną decyzję inną niż decyzja WIT, określono w **art. 27 ust. 1 UKC**. W kontekście decyzji WIT jedynym możliwym do zaakceptowania kryterium dla unieważnienia jest to, że decyzja opiera się na niedokładnych lub niekompletnych informacjach dostarczonych przez wnioskodawców (**art. 34 ust. 4 UKC**).

Unieważnienie decyzji WIT jest skuteczne od dnia, w którym skuteczna stała się decyzja pierwotna (tj. od daty początku okresu ważności tej decyzji) (**art. 27 ust. 3 UKC**).

Posiadacz decyzji WIT musi zostać pisemnie poinformowany o decyzji o unieważnieniu jego WIT – za pomocą pisma albo wiadomości elektronicznej (**art. 27 ust. 2 UKC**).

Administracja musi również wprowadzić odpowiedni kod nieważności (w przypadku unieważnień kodem nieważności jest 55)⁸ w bazie danych EBTI. System automatycznie wprowadzi datę, od której unieważnienie staje się skuteczne.

W przypadku unieważnień posiadacz decyzji **nie ma możliwości skorzystania z okresu przedłużonego użycia (*period of grace*)**. Ponieważ decyzję podjęto na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji, w odniesieniu do błędnej decyzji nie można przyznać okresu przedłużonego użycia (zob. sekcja 12 niniejszych wytycznych).

11. DECYZJE WIT, KTÓRE UTRACIŁY WAŻNOŚĆ LUB ZOSTAŁY COFNIĘTE (*EX NUNC*)

Przewidziany w przepisach okres ważności decyzji WIT wynosi 3 lata. W pewnych okolicznościach ten okres 3 lat można skrócić, a decyzja WIT utraci ważność lub zostanie cofnięta przed upływem tego terminu (**art. 33 ust. 3 UKC**).

Decyzja WIT traci ważność, jeżeli przestaje być zgodna z prawem w następujących okolicznościach:

- w wyniku przyjęcia przez Komisję środka w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów (**art. 34 ust. 1 lit. b**) i **art. 57 ust. 4 UKC**);
- w wyniku przyjęcia zmian w nomenklaturach, o których mowa w **art. 56 ust. 2 lit. a**) i **b) UKC (art. 34 ust. 1 lit. a) UKC**).

Organy celne **cofają decyzje WIT** w następujących okolicznościach:

- gdy decyzja przestaje być zgodna z interpretacją którejkolwiek z nomenklatur, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. a) i b) UKC (**art. 34 ust. 7 lit. a) UKC**), wynikającą:
 - ze zmian Not wyjaśniających do Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów lub Not wyjaśniających do Nomenklatury scalonej;
 - z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
 - z decyzji klasyfikacyjnych i opinii klasyfikacyjnych Światowej Organizacji Celnej;

⁸ Wykaz kodów nieważności można znaleźć w załączniku 3 do wytycznych.

- gdy Komisja wydała decyzję nakazującą państwu członkowskiemu cofnięcie określonych decyzji WIT (art. 35 ust. 11 UKC);
- gdy na szczeblu unijnym przyjęte zostaną wytyczne klasyfikujące towary do określonej pozycji (art. 23 ust. 3 i art. 34 ust. 5 UKC);
- w wyniku rozmów dwustronnych między państwami członkowskimi i gdy jedna ze stron cofnie określone decyzje WIT (art. 23 ust. 3 i art. 34 ust. 5 UKC);
- w następstwie przeglądu administracyjnego, gdy administracja uzna, że popełniono błąd przy klasyfikacji (art. 23 ust. 3 i art. 34 ust. 5 UKC);
- w przypadkach wystąpienia błędu administracyjnego (tj. błędów, które nie mają wpływu na klasyfikację towarów, takich jak błędy dotyczące nazwy/imienia i nazwiska lub adresu posiadacza decyzji lub błędy lub pominięcia w opisie towarów itd.);
- gdy co najmniej jeden warunek podjęcia decyzji nie został spełniony w przeszłości lub nie jest spełniony obecnie (art. 28 i art. 34 ust. 5 UKC).

Należy zauważyć, że decyzji WIT nie cofa się na wniosek ich posiadacza.
(art. 34 ust. 5 UKC)

Bez względu na okoliczności, w jakich **cofnięto** decyzję WIT, posiadacz decyzji należy zawsze i bez wyjątku powiadomić o tym pisemnie – za pomocą pisma albo wiadomości elektronicznej.
(art. 28 ust. 3 UKC)

W bazie danych EBTI należy ustawić kod nieważności odpowiedni do okoliczności sprawy oraz skorygować termin, w którym decyzja traci ważność.

Decyzje WIT nie tracą ważności ani nie cofa się ich z mocą wsteczną (**art. 28 ust. 4 i art. 34 ust. 3 UKC**).

W niektórych przypadkach posiadacz decyzji WIT, która utraciła ważność lub została cofnięta, może pod pewnymi warunkami skorzystać z okresu przedłużonego użycia. (zob. sekcja 12)

12. OKRES PRZEDŁUŻONEGO UŻYCIA (*PERIOD OF GRACE*)

W przypadku cofnięcia lub unieważnienia decyzji WIT posiadacz tej decyzji **może** być uprawniony do złożenia wniosku o przyznanie okresu przedłużonego użycia. Celem tego ustępstwa jest uniknięcie negatywnego wpływu, jaki na przedsiębiorców wywierają okoliczności, które pozostają poza ich kontrolą. Okres przedłużonego użycia można jednak przyznać wyłącznie pod pewnymi warunkami i w określonych sytuacjach.

Okresu przedłużonego użycia nie przyznaje się w przypadku:

- **decyzji WIT, które unieważniono** w związku z nieprawidłowymi i niekompletnymi informacjami dostarczonymi przez wnioskodawcę;
- **decyzji WIT, które tracą ważność w wyniku zmian w Nomenklaturze Systemu Zharmonizowanego i Nomenklaturze scalonej.** Zmiany w obu tych nomenklaturach publikuje się przynajmniej z dwumiesięcznym wyprzedzeniem przed ich wejściem w życie, a posiadacze mają możliwość uzyskania zamiennych decyzji WIT, które będą zgodne z prawem. Podobnie w przypadku WIT wydanych na poziomie TARIC, które utraciły ważność w wyniku zmian w kodach TARIC (np. ze względu na wprowadzenie zawiesznień taryfowych, kontyngentów taryfowych, instrumentów ochrony handlu lub innych środków), również nie można zastosować okresu przedłużonego użycia;

- decyzji WIT, które zostały cofnięte, ponieważ jeden lub kilka warunków wymaganych do ich wydania nie zostało spełnionych lub nie jest już spełnianych;
- **cofniętych decyzji WIT dotyczących towarów identycznych z towarami, których dotyczy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.** Decyzje WIT dotyczące towarów podobnych mogą w praktyce nie być przedmiotem orzeczenia, czyli w rezultacie nie zostałyby cofnięte. Każdą sprawę należy jednak poddać indywidualnej ocenie (*case by case*);
- **decyzji WIT cofniętych ze względu na błędy administracyjne.** Ponieważ w przypadku takich decyzji błąd pozostaje bez wpływu na klasyfikację, nie ma przesłanek, aby przyznać okres przedłużonego użycia.

Przyznanie okresu przedłużonego użycia podlega jednak następującym warunkom:

- przedsiębiorca jest faktycznie uprawniony to złożenia wniosku o przyznanie okresu przedłużonego użycia;
- zawarł on wiążące umowy na podstawie klasyfikacji w decyzji, która utraciła ważność (art. 34 ust. 9 UKC);
- złożono wniosek o przyznanie okresu przedłużonego użycia w terminie 30 dni od dnia, w którym unieważniono decyzję WIT (art. 34 ust. 9 UKC);
- wniosek złożono do organu celnego, który wydał pierwotną decyzję (art. 34 ust. 9 UKC);
- środek, który doprowadził do utraty ważności decyzji WIT, nie wyklucza przyznania okresu przedłużonego użycia (art. 34 ust. 9 UKC i art. 57 ust. 4 UKC).

Wniosek o przyznanie okresu przedłużonego użycia należy złożyć do organu celnego **w terminie 30 dni** od dnia, w którym decyzja WIT utraciła ważność lub została cofnięta. Przedsiębiorca musi również przedstawić szczegóły dotyczące ilości, dla których wnosi o przedłużone użycie, oraz wskazać państwo lub państwa członkowskie, w których towary zostaną poddane formalnościom celnym w okresie przedłużonego użycia (**art. 34 ust. 9 UKC**).

Organ celny państwa członkowskiego wydaje decyzję w sprawie przyznania lub nieprzyznania okresu przedłużonego użycia będącego przedmiotem wniosku oraz powiadamia posiadacza decyzji niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od daty otrzymania wszelkich informacji niezbędnych do wydania decyzji. Okres przedłużonego użycia nie przekracza 6 miesięcy, aczkolwiek można ustanowić krótszy okres, jeżeli przewidziano to na mocy środka (**art. 34 ust. 9 UKC**).

Jeżeli organ celny podejmuje decyzję o przyznaniu okresu przedłużonego użycia, określa datę upływu ważności tej decyzji, a także określa ilości towarów, które mogą zostać zgłoszone w okresie przedłużonego użycia (**art. 22 ust. 1 i 2 RW**). W przypadku gdy w umowie nie przewidziano określonych ilości, organy celne powinny określić ilość towarów, które można zgłosić w okresie przedłużonego użycia na podstawie rozsądnej prognozy przedstawionej przez posiadacza decyzji. O decyzji w sprawie przyznania przedłużonego użycia, w tym o wszystkich istotnych szczegółach, należy poinformować dwustronnie wszystkie pozostałe państwa członkowskie, w których towary zostaną poddane formalnościom celnym w okresie przedłużonego użycia.

Zgłaszając towary w okresie przedłużonego użycia, posiadacz stosuje klasyfikację taryfową określoną w WIT, która utraciła ważność lub została cofnięta.

Organy celne, które podjęły decyzję o przyznaniu okresu przedłużonego użycia, monitorują wypełnianie przez posiadacza obowiązków wynikających z tej decyzji. Oznacza to w szczególności monitorowanie ilości towarów, które zgłoszono w tym okresie (**art. 23 ust. 5 UKC**).

Nie można stosować okresu przedłużonego użycia po upływie jego obowiązywania ani po wyczerpaniu ilości towarów określonych w warunkach, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej (**art. 22 ust. 2 RW**).

13. ROLA SĄDÓW KRAJOWYCH

Zdarza się, że sądy krajowe w państwach członkowskich nie zawsze podzielają opinie dotyczące klasyfikacji będącej wynikiem konsultacji pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją. Czasami sądy krajowe w różnych państwach członkowskich mogą dojść do innych wniosków. Jeżeli takie orzeczenia sądów krajowych są niezgodne z ustaloną praktyką w zakresie klasyfikacji lub prowadzą do rozbieżności, należy takie orzeczenia skierować do Komisji.

Należy również wyjaśnić, że orzeczenia sądów krajowych są prawnie wiążące wyłącznie na szczeblu krajowym.

Sądy krajowe nie powinny wydawać orzeczeń pozostających w sprzeczności z prawem UE. W sprawach związanych z wykładnią prawa Unii zgodnie z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej sądy lub trybunały krajowe zwracają się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Jeżeli sąd krajowy wyda jednak orzeczenie, które jest sprzeczne z prawem Unii, władze danego państwa członkowskiego powinny, w miarę możliwości, odwołać się od tego orzeczenia.

Odpisy wszystkich stosownych prawomocnych orzeczeń sądów krajowych należy przysyłać do Komisji drogą elektroniczną z krótkim streszczeniem w języku angielskim, francuskim lub niemieckim.

Państwa członkowskie powinny powiadamiać Komisję o orzeczeniach sądów krajowych w sprawach dotyczących klasyfikacji taryfowej, które są niekorzystne dla organów celnych. W żadnym wypadku państwo członkowskie nie powinno wydawać decyzji WIT na podstawie orzeczenia sądu krajowego sprzecznego ze środkami klasyfikacji taryfowej ustanowionymi na szczeblu europejskim, chyba że na polecenie tego sądu, aby taką decyzję WIT wydać.

Podczas konsultacji na szczeblu unijnym Komisja nadaje priorytet dyskusjom i rozstrzygnięciom spraw, w których orzeczenia sądów krajowych mogłyby doprowadzić do wydania rozbieżnych WIT na szczeblu europejskim.

14. LISTA KONTROLNA (*CHECKLIST*)

Aby wesprzeć urzędników administracji celnej odpowiedzialnych za sporządzanie i wydawanie decyzji WIT, w niniejszej ostatniej sekcji wytycznych przedstawiono ogólną listę kontrolną (*checklist*), w której wyszczególniono główne kroki, jakie należy podjąć przy wydawaniu decyzji WIT.

1. Sprawdzić wniosek, aby upewnić się, że wszystkie obowiązkowe pola zostały wypełnione.
2. Przesłać wniosek do bazy danych EBTI, najlepiej z załączonym obrazem.
3. Sprawdzić bazę danych EBTI pod kątem wniosków dotyczących tych samych towarów i tego samego posiadacza.
4. Dokładnie przeanalizować wniosek, aby ocenić kompletność przedłożonych informacji.
5. Jeżeli siedziba wnioskodawcy znajduje się w innym państwie członkowskim, należy powiadomić to państwo członkowskie.
6. W razie potrzeby zwrócić się do wnioskodawcy o dodatkowe informacje lub próbki.
7. Po uzyskaniu wszystkich potrzebnych informacji powiadomić wnioskodawcę o rozpoczęciu 120-dniowego okresu wydawania.
8. Przeszukać bazę danych EBTI, aby zweryfikować, czy posiadacz ma inne decyzje WIT dotyczące towarów identycznych, oraz aby uniknąć wydawania rozbieżnych decyzji WIT.
9. W razie wątpliwości co do klasyfikacji w decyzji WIT skontaktować się z innym państwem członkowskim.
10. Przygotować opis towarów zgodnie z odpowiednią strukturą.

11. Przygotować uzasadnienie zgodnie ze strukturą zalecaną w wytycznych.
12. Użyć co najmniej 5 słów kluczowych z teaurusu na jedną WIT zgodnie ze strukturą opisu.
13. Załączyć obrazy do WIT, zwracając uwagę na zasadę poufności.
14. Powiadomić wnioskodawcę o wydaniu decyzji.
15. W razie wykrycia potencjalnych rozbieżności skontaktować się z innym państwem członkowskim lub innymi państwami członkowskimi.
16. Jeżeli próba dwustronnego lub wielostronnego skontaktowania się z innym państwem lub innymi państwami nie powiedzie się, przedłożyć Komisji uzasadniony wniosek.

Załącznik 1

Główne zmiany w procesie WIT wynikające z unijnego kodeksu celnego

1. Faza składania wniosku

- Osoba wskazana w formularzu wniosku o wydanie WIT jako wnioskodawca staje się automatycznie posiadaczem wydanej decyzji WIT.
- Osoba wskazana jako przedstawiciel działa w imieniu wnioskodawcy wyłącznie w zakresie, jaki dotyczy wniosku.
- Należy zachęcać przedsiębiorców, aby podawali swój numer EORI we wniosku o wydanie WIT.
- Przedsiębiorcy mający siedzibę poza UE mogą wystąpić z wnioskiem o wydanie decyzji WIT – i taką decyzję otrzymać – jeżeli posiadają numer EORI.
- Przedsiębiorcy mający siedzibę poza UE powinni składać swoje wnioski do właściwych organów państwa członkowskiego, w którym uzyskali swój numer EORI.
- Administracja celna musi opublikować wniosek w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania.
- Administracja celna musi, w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia otrzymania wniosku, powiadomić wnioskodawcę o formalnym przyjęciu wniosku.
- Brak powiadomienia wnioskodawcy w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku będzie oznaczał automatyczne przyjęcie wniosku.
- Wnioskodawca musi udzielić żądanych dodatkowych informacji w terminie 30 dni od dnia, w którym zwrócono się do niego o te informacje. Jeżeli tego nie uczyni, będzie to oznaczało, że wniosek nie zostanie przyjęty.
- Wnioskodawca nie ma prawa do bycia wysłuchanym przed wydaniem decyzji WIT.
- Wnioskodawca ma prawo do bycia wysłuchanym, jeżeli organ celny zdecyduje o niewydaniu decyzji WIT, o unieważnieniu lub cofnięciu decyzji WIT bądź o nieprzyznaniu okresu przedłużonego użycia.

2. Faza wydawania

- Decyzji WIT nie wydaje się w odniesieniu do kodów HS.
- Administracja musi wydać decyzję WIT w terminie 120 dni od formalnego przyjęcia wniosku.
- Wnioskodawcę należy poinformować o dacie, wraz z którą rozpoczyna się bieg 120-dniowego terminu.
- W ciągu 120 dni można zwrócić się do wnioskodawcy o dalsze dodatkowe informacje.
- Wnioskodawcy można wyznaczyć okres nieprzekraczający 30 dni na przekazanie tych informacji.
- Okres 120 dni ulega zawieszeniu na czas potrzebny wnioskodawcy do dostarczenia dodatkowych informacji, a po ich przekazaniu okres ten zostaje wznowiony.
- Administracje mają obowiązek przeszukania bazy danych EBTI i udokumentowania wyników takiego przeszukania.

- Jeżeli administracja nie jest w stanie wydać decyzji WIT w terminie 120 dni, ma dodatkowe 30 dni na wydanie swojej decyzji.
 - Okres ważności decyzji WIT wynosi 3 lata.
- 3. Warunki unieważnienia decyzji WIT**
- Unieważnienie decyzji WIT podlega jednemu warunkowi. Decyzję WIT unieważnia się, jeżeli opiera się ona na nieprawidłowych lub niekompletnych informacjach dostarczonych przez wnioskodawcę.
- 4. Okres przedłużonego użycia (*period of grace*)**
- Okres przedłużonego użycia można przyznać wyłącznie na określoną ilość towarów.
 - Jeżeli posiadacz ma swoją siedzibę poza UE, administracja, która przyznała mu numer EORI, zajmuje się również wszelkimi wnioskami o przyznanie okresu przedłużonego użycia.

Załącznik 2

Przegląd terminów związanych z procedurą dotyczącą WIT

Standardowy wniosek i procedura wydawania

- Otrzymanie wniosku
↓
- W terminie nieprzekraczającym 7 dni od dnia otrzymania wniosku:
 - opublikowanie wniosku, jeżeli wypełniono wszystkie obowiązkowe pola (**art. 21 ust. 1 RW**)
 ↓

Faza przyjęcia wniosku

- W terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia otrzymania wniosku:
 - zwrócenie się – jeżeli to konieczne – o dodatkowe informacje (np. sprawozdania laboratoryjne)
 - powiadomienie wnioskodawcy o przyjęciu wniosku (**art. 22 ust. 2 UKC**)
- Brak żądania dodatkowych informacji lub brak powiadomienia w terminie 30 dni oznacza, że wniosek uznaje się za przyjęty.
↓

Faza wydawania WIT

- W terminie nieprzekraczającym 120 dni od dnia przyjęcia + dodatkowe 30 dni, jeżeli to konieczne:
 - wydanie decyzji (**art. 22 ust. 3 UKC**)
 - W terminie 120 dni organ celny może zwrócić się o dodatkowe informacje. Faza wydawania jest przerywana na okres nieprzekraczający 30 dni (termin na przekazanie informacji przez przedsiębiorcę). Faza wydawania jest wznowiana po otrzymaniu wszystkich niezbędnych informacji. (**art. 13 ust. 1 RD**)
Jeżeli przedsiębiorca nie przekaze żądanych informacji w terminie 30 dni, administracja powiadomi przedsiębiorcę o odmowie wydania decyzji WIT.

- Wszelkie konsultacje między państwami członkowskimi powinny odbyć się w terminie przewidzianym na fazę wydawania.
(art. 16 ust. 1 i art. 23 ust. 1 lit. b) RW)

- Jeżeli w terminie przewidzianym na fazę wydawania nie ma możliwości przeprowadzenia analizy laboratoryjnej, która – zdaniem organów celnych – jest niezbędna, termin ten może ulec przedłużeniu.
(art. 20 ust. 2 RD)

Procedura składania wniosku i wydawania decyzji w przypadkach, gdy siedziba wnioskodawcy znajduje się w innym państwie członkowskim

Oprócz przeprowadzenia standardowej procedury należy podjąć następujące działania.

- W terminie 7 dni od dnia przyjęcia wniosku:
 - powiadomienie państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca ma swoją siedzibę

↓
- W terminie 30 dni od powiadomienia:
 - uzyskanie odpowiedzi od powiadomionego państwa członkowskiego. W razie nieotrzymania żadnej odpowiedzi kontynuuje się rozpatrywanie wniosku. (**art. 16 ust. 1 RW**)

Procedura wydawania decyzji w przypadkach, gdy Komisja zawiesza wydanie WIT

- Komisja powiadamia państwa członkowskie o zawieszeniu (**art. 34 ust. 10 lit. a) UKC i art. 20 ust. 1 RD**)

↓
- Niezwłocznie:
 - państwo członkowskie powiadamia w stosownych przypadkach wnioskodawcę lub wnioskodawców o zawieszeniu procedury wydawania

↓
- W możliwie jak najkrótszym terminie, nieprzekraczającym 120 dni + 10 miesięcy przedłużenia w stosownych przypadkach + 5 miesięcy dodatkowego przedłużenia w stosownych przypadkach:
 - Komisja powiadamia państwa członkowskie o cofnięciu zawieszenia (**art. 34 ust. 10 lit. b) UKC i art. 23 ust. 3 RW**)

↓
- Niezwłocznie:
 - państwo członkowskie wznawia procedurę wydawania

Załącznik 3

Wykaz kodów nieważności i ich znaczenie

KOD UNIEWAŻNIAJĄCY	ZNACZENIE KODU	WYJAŚNIENIE KODU
55	Unieważnienie	Ten kod jest stosowany, w przypadku gdy unieważniono WIT (np. na podstawie art. 34 ust. 4 UKC).
61	Utrata ważności z powodu zmiany kodu nomenklatury celnej	<p>Każdy kod nomenklatury posiada datę początkową i końcową. Informacje na temat tych dat są dostępne w systemie TARIC. W ramach systemu EBTI regularnie weryfikuje się wszystkie aktywne decyzje WIT pod kątem ważności ich kodów nomenklatury w danym dniu. Jeżeli w przypadku kodów CN i TARIC oraz w przypadku kodów refundacji wywozowych okaże się, że dany kod utracił już ważność, system automatycznie zakwalifikuje decyzję WIT jako „nieważną”, nadając jej kod 61, oraz prześle ostrzeżenie do zainteresowanego państwa członkowskiego.</p> <p>W związku z tym, że inne dodatkowe kody poza kodami refundacji wywozowych nie są weryfikowane przez system, kod 61 może być wykorzystany przez państwo członkowskie w celu wskazania przyczyny unieważnienia, w przypadku gdy WIT utraciła ważność z powodu zmiany ważności dodatkowego kodu.</p>
62	Utrata ważności z powodu zastosowania środka unijnego	Ten kod jest stosowany, w przypadku gdy decyzję WIT trzeba unieważnić w związku z przyjęciem rozporządzenia dotyczącego klasyfikacji, zmianami not wyjaśniających do Nomenklatury scalonej i Systemu Zharmonizowanego, opiniami klasyfikacyjnymi dotyczącymi Systemu Zharmonizowanego, wydaniem wytycznych dotyczących klasyfikacji na szczeblu unijnym, przyjęciem decyzji Komisji, wydaniem orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
63	Utrata ważności z powodu zastosowania środka prawa krajowego	Ten kod jest stosowany, w przypadku gdy WIT należy unieważnić na skutek orzeczenia sądu krajowego w państwie członkowskim.
64	Utrata ważności z powodu błędnej klasyfikacji	Ten kod jest stosowany w przypadku wykrycia błędu w klasyfikacji, np. po dokonaniu wewnętrznej kontroli, po konsultacjach z innymi państwami członkowskimi itp.
65	Utrata ważności z przyczyn innych niż klasyfikacja	Ten kod jest stosowany, w przypadku gdy błąd/zmiana w dokumentacji nie jest związany(-a) z klasyfikacją (np. nowy adres posiadacza decyzji).
66	Utrata ważności z powodu ograniczonej ważności kodu nomenklatury w chwili wydawania	Ten kod jest stosowany, w przypadku gdy kod nomenklatury ma wygasnąć, a dzień wygaśnięcia jest znany już w chwili wydawania WIT.

Załącznik 4

Tabela korelacji między Wspólnotowym kodeksem celnym a unijnym kodeksem celnym oraz aktami wykonawczymi i delegowanymi do niego

WKC rozp. nr 2913/92	Rozp. nr 450/2008	UKC rozp. nr 952/2013	RW rozp. 2015/2447	RD rozp. 2015/2446
Art. 6	Art. 16 ust. 1	Art. 22 ust. 1 akapity pierwszy i drugi	Art. 11, 14, 16, 29, 31, 32, 172, 175, 191, 195, 196, 229, 260, 261, 262, 319	Art. 12, 19, 27, 92, 186, 194, 201
	Art. 16 ust. 2	Art. 22 ust. 3 akapity pierwszy i drugi	Art. 14, 17, 29, 31, 32, 175, 191, 195, 196, 229, 246, 247, 260, 261, 319	Art. 13, 20, 28, 156, 171
	Art. 16 ust. 3	Art. 22 ust. 2	Art. 12, 14, 29, 31, 32, 175, 195, 196, 229, 258, 260, 261, 319	Art. 5, 11, 26
	Art. 16 ust. 4 akapit pierwszy	Art. 22 ust. 6 akapit pierwszy zdanie pierwsze	Art. 8, 9, 14, 29, 31, 31, 175, 191, 195, 196, 229, 260, 261, 319	Art. 8
	Art. 16 ust. 4 akapit drugi	Art. 22 ust. 6 akapit pierwszy zdanie drugie i art. 22 ust. 7	Art. 8, 9, 14, 29, 31, 32, 175, 191, 195, 196, 229, 260, 261, 319	Art. 8
	Art. 16 ust. 5 lit. a)	Art. 22 ust. 6 akapit drugi Art. 24 lit. g	Art. 8, 9, 14, 29, 31, 32, 175, 191, 195, 196, 229, 319	Art. 8
	Art. 16 ust. 5 lit. b)	Art. 24 lit. f)		
	Art. 16 ust. 6	Art. 23 ust. 3		
	Art. 16 ust. 7	Art. 29		

WKC rozp. nr 2913/92	Rozp. nr 450/2008	UKC rozp. nr 952/2013	RW rozp. 2015/2447	RD rozp. 2015/2446
Art. 7	Art. 16	Art. 22 ust. 1, 2, 3, 6 i 7 art. 23 ust. 3, art. 24 lit. f) i g) i art. 29	Art. 8, 9, 11, 12, 14, 16, 17, 29, 31, 32, 172, 175, 191, 195, 196, 229, 258, 260, 261, 262, 319	Art. 8, 11, 12, 19, 20, 26, 28, 92, 156, 171, 194, 201
Art. 8	Art. 18 ust. 1–3	Art. 27		
	Art. 18 ust. 4	Art. 32		
Art. 9	Art. 19 ust. 1	Art. 28 ust. 1 lit. a)	Art. 15, 34	
	Art. 19 ust. 2 i 3	Art. 28 ust. 2 i 3	Art. 15, 34	
	Art. 19 ust. 4	Art. 24 ust. 4 akapit pierwszy i akapit drugi zdanie pierwsze		
	Art. 19 ust. 5	Art. 31 lit. a)		
Art. 10	Art. 16	Art. 22 ust. 1, 2, 3, 6 i 7 art. 23 ust. 3, art. 24 lit. f) i g) i art. 29	Art. 8, 9, 11, 12, 14, 16, 17, 29, 31, 32, 172, 175, 191, 195, 196, 229, 258, 260, 261, 262, 319	Art. 8, 12, 19, 20, 26, 28, 92, 156, 171, 194, 201
Art. 11	Art. 8	Art. 14		
	Art. 30	Art. 52		

WKC rozp. nr 2913/92	Rozp. nr 450/2008	UKC rozp. nr 952/2013	RW rozp. 2015/2447	RD rozp. 2015/2446
Art. 12	Art. 20 ust. 1–4	Art. 33		
	Art. 20 ust. 5	Art. 34 ust. 4		
	Art. 20 ust. 6 akapit pierwszy	Art. 34 ust. 5 zdanie pierwsze		
	Art. 20 ust. 6 akapit drugi	Art. 34 ust. 6		
	Art. 20 ust. 7	Art. 22, 23, 24, 25 i 32	Art. 8, 9, 11, 12, 14, 16, 17, 21, 31, 32, 175, 191, 195, 196, 229, 260, 261, 262, 319	Art. 8, 11, 12, 19, 20, 26, 28, 92, 156, 171, 194, 201
	Art. 20 ust. 8 lit. a)	Art. 34 ust. 1–3		
	Art. 20 ust. 8 lit. b)	Art. 34 ust. 9 i art. 37 ust. 1 lit. a)	Art. 22	
	Art. 20 ust. 8 lit. c)	Art. 34 ust. 11 i art. 37 ust. 2		
	Art. 20 ust. 9	Art. 35, art. 36 lit. b) i art. 37 ust. 1 lit. c) i d)		
Art. 243	Art. 23	Art. 44		